Cutezătorii

27

93

JOI, 3 IULIE 1969, ANUL III

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

TROFEUL CONCURSULUI MINITEHNICUS A SOSIT ÎN JUDEȚUL BRAȘOV! PASIUNEA PENTRU TEHNICĂ, PERSEVERENȚA, FANTEZIA CREATOARE A CÎȘTIGĂTORILOR RIMEAZĂ EXCELENT CU LINIILE AVÎNTATE ALE TROFEULUI, OPERĂ A TÎNĂRULUI SCULPTOR DORIN DIMITRIU.

Marile ale de la
MAREA NEAGRĂ

ARIPILE CUTEZANȚEI

• Excursie pe glob •

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

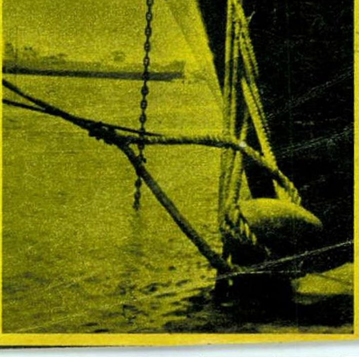

ECRAN

ILUSTRATĂ DIN '75

Aici, în această pagină a revistei noastre, ne-am dat adeseori întîlnire cu viitorul. Am visat împreună, cutezătorilor, la anii care vin, călătorind în timp, răsfoind calendare pe care tipografiile încă nu le-au tipărit și poate chiar mai mult, oprindu-ne la file a căror hîrtie mai trăiește încă în lemnul pădurilor, iar cerneala menită să le imprime data e încă strop pur în circuitul fantastic al apei.

Visul, spunea un savant, nu este pentru omul de astăzi doar una din ipostazele vieții; a visa e o datorie! Pentru că viitorul îl hotărăsc visurile prezentului. Pentru că certitudinile de mîine sînt zămislite de imaginația creatoare de azi.

Am reprodus mereu, aici, fotografii inspirate de munca oțelarilor hunedoreni, reșițeni, gălățeni, am scris despre pasiunea cu care lucrează «Prometeii moderni» ai industriei noastre siderurgice. Și iată că din Proiectul de Directive ale celui de al X-lea Congres al partidului aflăm că, în 1975, România va produce 10—10,5 milioane tone de oțel, 7,2—7,5 milioane tone de laminate, ceea ce reprezintă o creștere importantă, un vis temerar prefăcut în certitudine.

A trecut puțin timp, abia cîteva luni, de cînd ecranul acestei pagini găzduia o imagine de la inaugurarea primei linii de cale ferată electrică din România. Firește, visam atunci la ziua în care ultima locomotivă cu aburi ne va chema s-o vizităm la muzeul feroviar. Acum, visul nostru are o dată certă a împlinirii. Proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al partidului prevede că în 1975, adică la sfîrșitul următorului plan cincinal, 95 la sută din totalul traficului feroviar va fi asigurat de tracțiunea electrică și de cea Diesel.

Nu s-a împlinit nici un an de cînd același ecran vă înfățișa o fotografie reprezentînd ieșirea pe poarta uzinei a primului autoturism românesc. Firește, visam atunci la ziua cînd zveltele și elegantele «Dacia» ne vor da întîlnire pe fiecare șosea. Astăzi aflăm din proiectul de Directive ale Congresului că, în 1975, producția românească de autoturisme va atinge 45—50 de mii de vehicule!

Nu o dată și-au găsit loc în ecranul nostru imagini de la construcțiile marilor hidrocentrale de la Porțile de Fier, de pe Lotru, Argeș, Sebeș. Visam, firește, de fiecare dată, la marea putere energetică ce-o va reprezenta țara în viitor. Și iată că din Proiectul de Directive ale Congresului știm acum cu siguranță că, la sfîrșitul următorului cincinal, România își va dubla producția de energie electrică — și dacă azi realizăm în mai puțin de două săptămîni electricitatea întregului an 1938, la capătul anului'75, aceeași electricitate o vom realiza numai în șapte zile!

Înfăptuind marea sa menire, partidul transformă visurile noastre cele mai temerare în certitudini. Cel de al X-lea Congres al P.C.R. va intra în istoria poporului nostru ca un model de cutezanță creatoare, prin documentele sale descoperindu-ne în oglinzile viitorului chipul bogăției și al puterii noastre, roadele hărniciei și însuflețirii cu care, pășind neabătuți pe drumul arătat de partid, înălțăm edificiul luminos și trainic al socialismului.

OCTAV PANCU-IAȘI

DIN «PROIECTUL DE DIRECTIVE AL CONGRESULUI AL X-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN PRIVIND PLANUL CINCINAL PE ANII 1971—1975 ȘI LINIILE DIRECTOARE ALE DEZVOLTĂRII ECONOMIEI NAȚIONALE PE PERIOADA 1976—1980».

OGLINZILE VIITORULUI

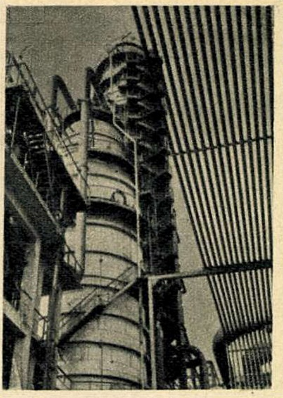

- *«Extracția de țiței va fi de 13,1—13,5 milioane tone pe an. În sectorul de prelucrare, se va pune accentul pe valorificarea optimă a țițeiului, îmbunătățirea calitativă a produselor și asigurarea cu prioritate a sortimentelor utilizate ca materii prime în industria chimică».*

- *«Dotarea cu mijloace tehnice va fi orientată în direcția extinderii mecanizării în toate ramurile producției agricole, acordîndu-se atenție sporită lucrărilor la plante tehnice, în pomicultură, legumicultură și viticultură, la culturile de pe terenurile în pantă, la plantele de nutreț, precum și lucrărilor de zootehnie; parcul de tractoare va ajunge în 1975 la 120—130 000 tractoare»*

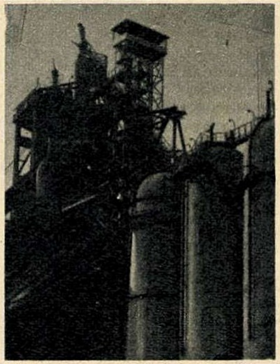

- *«Hidrocentrala „Porțile de Fier" va fi terminată prin punerea în funcțiune în 1971 a celei de-a doua tranșe de 525 MW și se va realiza o putere nouă de cel puțin 1 200 MW în 1971—1975 pe rîurile Lotru, Argeș, Olt, Someș, Sebeș și de aproximativ 2 600 MW în 1976—1980 în centralele hidroelectrice prin care se va continua amenajarea Dunării, Oltului, Sebeșului și se va folosi potențialul Siretului, Rîului Mare și al altor cursuri de apă»*

- *«În anul 1975 se vor produce 10—10,5 milioane tone de oțel, 7,2—7,5 milioane tone de laminate și 1,0—1,1 milioane tone de țevi»*

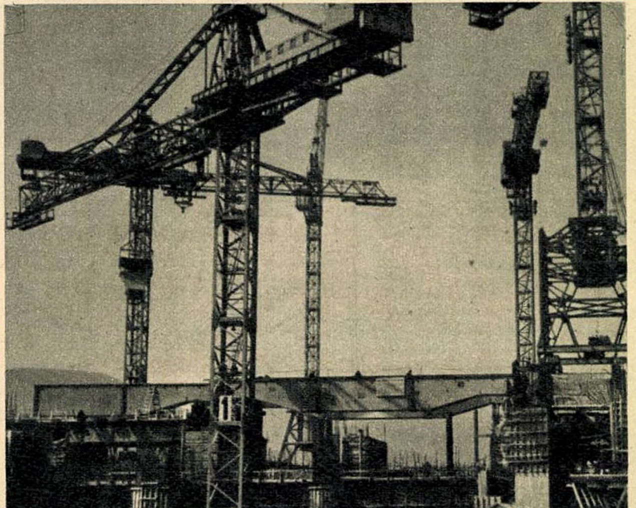

PĂDUREA

ROZETELE CUTEZĂTORII

Crește încet. Copac de copac... Cu răbdarea vîrstei înscrisă milimetric în fiecare trunchi. Poate de aici expresia «copăcel-copăcel», definind desprinderea înceată a stăpînirii de sine. La 5 ani de abia rezistă... meteorologiei. La 20 își impune splendoarea în nemișcata și foșnitoarea paradă a culmilor. La 50 devine pădure — dobîndindu-și, în sfîrșit, identitatea —, la 100 e codru și începe să înfrunte veșnicia, fie la fața locului, fie metamorfozată de daltă și rindea.

Sînt însă și păduri care mor tinere, în care vremea nu și-a pompat vigoarea. Într-o zi, într-o oră, falnica lor bărbăție se poate preface în scrum și cenușă. Desigur, pădurea nu geme, nu se vaită, bocetul ei este postum, exprimat doar în miile de brațe carbonizate pe care le înalță spre cer. Dacă ați văzut însă vreodată o pădure arsă, nu se poate ca în consternarea voastră să nu fi intrat un simțămînt de vinovăție. Nu știu de ce, printre cele mai plăpînde ființe, alături de păsări, de flori și de țîncii aflați la primii lor pași, îmi vine să așez și pădurea...

Vă sfătuiesc să mergeți în această vară — dacă vacanța vă va purta pașii prin județul Cluj, spre satul Buru, comuna Iara. Este acolo o pădure, Tîrnicioara, un adevărat codru, de 100 de hectare. Faceți-vă corturi sub poalele lui verzi, cutreierați-l, lăsați-vă vrăjiți de șoapta sa necurmată, răspundeți chemării și frumuseții sale. Și cînd seara, luna se va ivi peste această minune a vieții, închideți pentru o clipă ochii și închipuiți-vă că tot ceea ce este în jurul vostru, putea fi scrum și tăciune dacă... Ei bine, dacă niște copii nu i-ar fi salvat viața, cu puțin timp în urmă, lovind ore în șir cu lopeți, sape și greble, călcînd în picioare fiecare jeratic, fiecare pală de foc... Sorbiți cîntecul privighetorilor din pădurea Tîrnicioara și... gîndiți-vă la 100 de hectare care ar fi putut fi de cenușă. Citesc numele acestor copii: Cosma Vasile, Bogdan Ionel, Chira Alexa... Nu-mi spun nimic. Citesc ceea ce urmează: clasa a VI-a, clasa a IV-a (!), clasa a III-a (!). Și gîndul meu însoțește drumul insignei de «Cutezători» pe care le-a trimis-o de curînd Consiliul Național al Organizației Pionierilor și care, la ora cînd citiți aceste rînduri, strălucește în dreptul inimii lor de pionieri. Și pădurea cîntă.

MIRCEA SÎNTIMBREANU

POȘTA ROZETELOR

Vacanța mare a adus și celei de a treia alerte a concursului «Rozetele Cutezătorii» nenumărate corespondențe, fotografii și desene. Cele mai multe redau momente din excursii, drumeții, expediții și focuri de tabără

Remarcăm pe cei mai harnici participanți la alerta «BUCURIILE VACANȚEI»: Daniela Stanciu — **Cozieni,** Mareș Marcela — **Brașov,** Doina Panga — **Vătava,** Voica Gavrilă — **Brăila,** Mircea Plîngău — **Pitești.**

MAMAIA '69

①

ARIPILE CUTEZANȚEI

Pe o cîmpie imensă, față în față cu marea, s-au adunat, de dimineață, copii. Sînt mulți, veniți din toate colțurile țării. Unii dintre ei spun că sînt pentru prima oară participanți la un concurs național ca acesta. Pe cămășile și bluzele lor toți poartă însemnul distinctiv al celei de-a doua ediții a «Mitingului aviatic și nautic al pionierilor și școlarilor — Mamaia '69».

Aici, la Tuzla, se desfășoară probele de concurs la aero și racheto-modele. Începe concursul. Cronometrele intră în funcțiune. Copiii trec pe rînd pe la masa juriului, își prezintă tipul de aero sau racheto-model și totul se desfășoară în liniște. Doar aparatele de filmat intră, ca o notă aparte, în atmosfera de aici, înregistrînd pe peliculă, momente de emoții, de încordare.

PE SIUT-GHIOL

N-avem timp să rămînem prea mult la Tuzla, pentru că la Mamaia se desfășoară concursul de navoveliere-autopropulsate teleghidate, hidroglisoare cu elice aeriană, machete, hidroglisoare cu elice la apă.

Pe Siut-Ghiol, înconjurați de bărci și șalupe rapide — din cele cu care se face schi nautic — copiii își încearcă ambarcațiunile lor care, prin comparație cu tot ce există aici, par și mai miniaturale. Peste drum,

(Continuare în pag. 4)

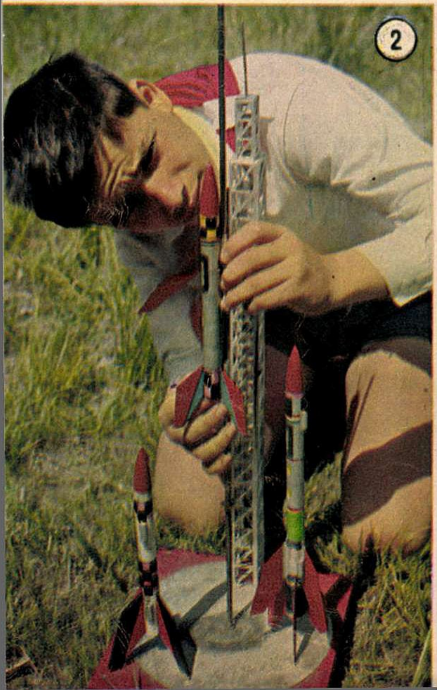
②

③

④

⑤

6

CLASAMENT GENERAL

79 premii individuale și colective printre care următoarele premii I:

MARCU MARIAN SI CÎRSTEA ADRIAN — hidroglisoare — Giurgiu; **BOBOCEL IONUȚ — aeromodel captiv dirijat** — București.

Membrii cercului de rachete de la **CASA PIONIERILOR MEDGIDIA,** pentru **racheta cu trei trepte «Venus».**

Un colectiv de la **ȘCOALA GENERALĂ NR. 3,CERNAVODĂ,** pentru **macheta primului aparat de zbor al lui Aurel Vlaicu.**

CUPA TRANSMISIBILĂ «MAMAIA '69» (locul I) a revenit echipei **CONSTANȚA II.**

CUPA NETRANSMISIBILĂ (locul II) participanților din județele **Dîmbovița** și **Constanța I.**

CUPA DE CRISTAL(locul III) participanților din **județul Brăila.**

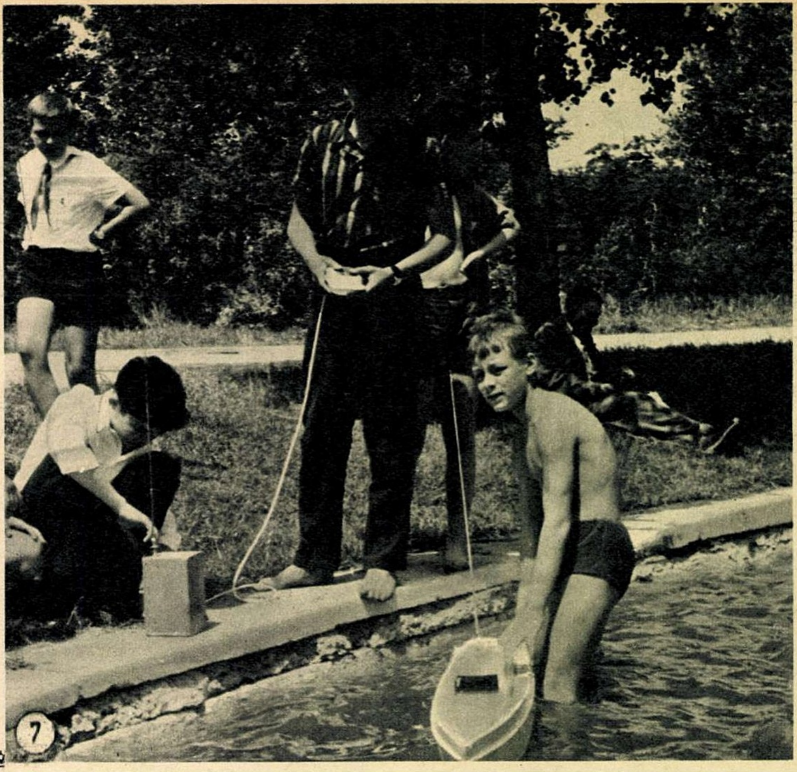
7

(urmare din pag. 3)

în bazinul din fața hotelului Perla, spectacolul probelor de ambarcațiuni propulsate este în toi. Ca să atingă punctajul maxim ambarcațiunile trebuie nu numai să treacă prin toate cele patru porți baliste, ci — sau mai ales — trebuie să treacă de poarta mică, poarta de încercare a tuturor navelor. Aici i-am cunoscut pe...

...BĂIEȚII DIN GIURGIU

Stau undeva la umbră și așteaptă să intre în concurs. Între timp cîte unul dintre ei se duce la bazin să vadă «cum se prezintă lucrurile»... Concurenți redutabili, băieții din Giurgiu au de apărat tradiția unui cerc existînd din 1954, faima lui consolidată de cei 6 campioni republicani, de cei 6 vicecampioni, de cei doi maeștri ai sportului crescuți aici, în cercul de navomodele, de la Casa pionierilor de către profesorul Mircea Busuioc. Marcu Marian (clasa a VIII-a, Școala generală nr. 2) îmi spunea că este pentru prima oară la un concurs republican. A doua zi, duminică, la decernarea trofeelor și diplomelor i-am strîns mîna: obținuse locul I la hidroglisoare cu elice aeriană. Dintre ceilalți concurenți, Velicu Decebal, Cîrstea Adrian (și el tot pe locul I cu un autopropulsat de toată frumusețea) și Ciochir Florin se pregătesc pentru campionatul european de navomodele din R.P. Bulgaria.

LA PLIMBARE, ÎN LARG

Pe la ora prînzului, mitingul și festivitatea de premiere de la Mamaia s-au terminat. Apoi, concurenți, televiziune, cinematografie, presă ne-am dus cu toții la dana zero, în portul Constanța, ne-am urcat pe două vapoare și pe o șalupă și-am plecat în larg. Ca de fiecare dată la momentele festive, vasele arboraseră marele pavoaz. Era soare, era cald, toată lumea era veselă... De undeva, de pe un vapor, cineva a început să cînte. Era un cîntec duios ca marea, frumos și limpede ca cerul. Și, cu toate că melodia se auzea, cu toate că marea murmura și ea, era fantastic de multă liniște. Poate însăși liniștea creației cu care pionierii se deprind la o vîrstă atît de fragedă...

ELENA SKIBINSKI

Fotografii: GH. CUCU

1. Moment solemn: trompetiștii anunță deschiderea Mitingului aviatic și nautic.

2. Rampele de lansare pot arăta și așa...

3. O plimbare pe Siut-ghiol înainte de începerea festivității decernării premiilor.

4. Chiar cînd concursul s-a terminat, buna funcționare a micilor ambarcațiuni este în atenția constructorilor.

5. Momentul pregătirii, cel de care depinde într-o atît de mare măsură succesul.

6. La Tuzla, cronometrele au intrat în funcțiune.

7. «Teleghidatele» — puncte de atracție la bazinul Perla din Mamaia.

8. Plimbare cu vapoarele, în larg. Nu-i așa că-i romantic?

8

ATENȚIUNE

Pentru toți cititorii noștri: UN MARE CONCURS LITERAR CU PREMII!

Revista Cutezătorii organizează în timpul vacanței de vară concursul literar cu tema: **EU ÎN ANUL 2000 sau VOCAȚIA MEA VIITOARE.**

Pot participa toți copiii între 10—14 ani.

În lucrările voastre, **care nu trebuie să depășească 6 pagini dactilografiate,** veți putea povesti despre voi, despre aspirațiile voastre, despre sentimentele voastre de solidaritate cu toți copiii lumii, despre lumea anului 2000, an în care voi vă veți afla în plină maturitate a vîrstei.

Genul lucrărilor: *nuvelă, povestire, povestire științifico-fantastică, poveste ilustrată, scenetă pentru teatru, scenariu de film, poezie, poem, reportaj, articol de ziar, scrisoare prietenească cu valoare literară adresată copiilor din alte țări.*

Lucrările trebuie trimise redacției revistei «Cutezătorii» pînă la data de 10 august 1969 (data poștei), cu mențiunea pe plic **«Pentru concursul EU ÎN ANUL 2000».**

Concursul va fi dotat cu următoarele PREMII:

Premiul I — UN MAGNETOFON

Premiul II — O CHITARĂ ELECTRICĂ

Premiul III — UN APARAT DE FOTOGRAFIAT

7 mențiuni în obiecte, cărți, echipament sportiv

10 abonamente pe un an la revista «Cutezătorii»

5 PREMII SPECIALE (truse de pictură, albume, acuarele etc) **pentru cei care vor trimite desene pe aceeași temă.**

SUCCES TUTUROR!

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT
MANUSCRISUL PIERDUT

Scenariu: AL. BOGDAN Ilustrații: V. BACIU

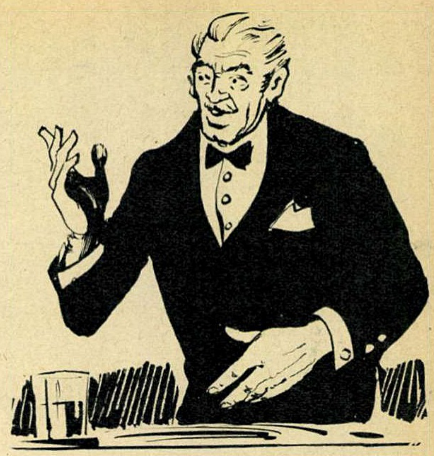

CONFERINȚA SAVANTULUI ALEXANDRU DAMIAN STÎRNEȘTE UN INTERES UNANIM. ISTORICUL ȘI ARHEOLOGUL ROMÂN, MEMBRU AL MAI MULTOR ACADEMII DE ȘTIINȚĂ DIN ÎNTREAGA LUME ESTE DE PĂRERE CĂ CELEBRUL **MANUSCRIS TOMITAN** AL LUI OVIDIU, CUNOSCUT ȘI SUB NUMELE DE **MANUSCRISUL DACIC** NU ESTE DEFINITIV PIERDUT, AȘA CUM SE CREDE...

— DUPĂ PĂREREA MEA, MARELE ȘI NEFERICITUL AUTOR AL «TRISTELOR», ÎNTR-O DISPERATĂ ÎNCERCARE DE A-ȘI PĂRĂSI LOCUL EXILULUI DE LA TOMIS, A ÎNCERCAT O EVADARE. CORABIA ÎNSĂ A FOST SURPRINSĂ DE FURTUNILE ATÎT DE OBIȘNUITE ALE MĂRII NEGRE...

...ȘI ASTFEL, CRED EU, S-A PIERDUT CELEBRUL MANUSCRIS. GĂSIREA SA AR FI O DEOSEBIT DE IMPORTANTĂ CONTRIBUȚIE LA CUNOAȘTEREA LIMBII VORBITE ACUM DOUĂ MII DE ANI PE PĂMÎNTUL NOSTRU, O DESCOPERIRE DE O VALOARE INESTIMABILĂ.

— IATĂ SCOPUL EXPEDIȚIEI VASULUI «TEMERARII», ÎNZESTRAT CU APARATE SPECIALE PENTRU SONDAJE SUBMARINE!

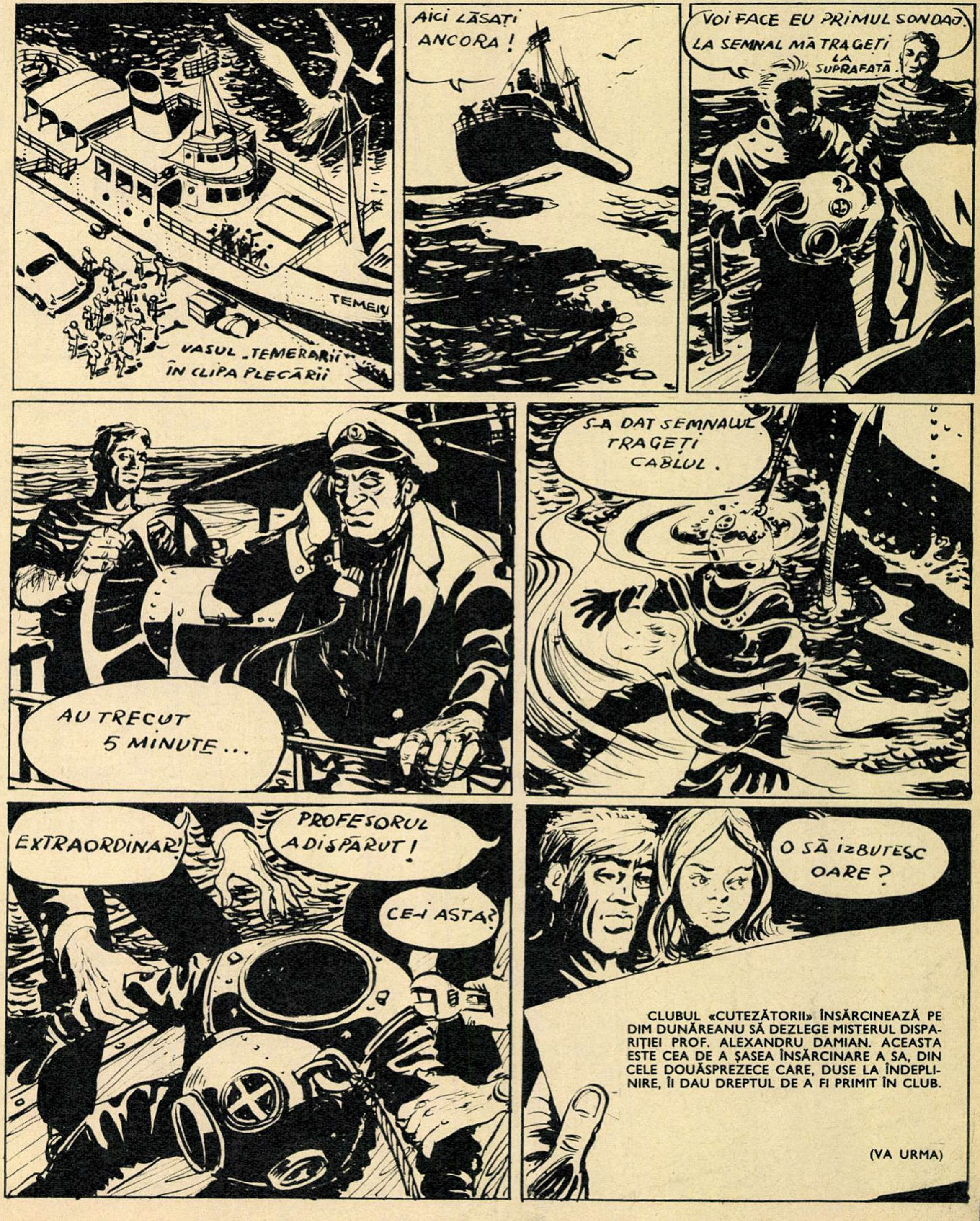
TEMEI
VASUL „TEMERARII" ÎN CLIPA PLECĂRII
AICI LĂSAȚI ANCORA!
VOI FACE EU PRIMUL SONDAJ. LA SEMNAL MĂ TRAGEȚI LA SUPRAFAȚĂ.
AU TRECUT 5 MINUTE...
S-A DAT SEMNALUL. TRAGEȚI CABLUL.
EXTRAORDINAR!
PROFESORUL A DISPĂRUT!
CE-I ASTA?
O SĂ IZBUTESC OARE?

CLUBUL «CUTEZĂTORII» ÎNSĂRCINEAZĂ PE DIM DUNĂREANU SĂ DEZLEGE MISTERUL DISPARIȚIEI PROF. ALEXANDRU DAMIAN. ACEASTA ESTE CEA DE A ȘASEA ÎNSĂRCINARE A SA, DIN CELE DOUĂSPREZECE CARE, DUSE LA ÎNDEPLINIRE, ÎI DAU DREPTUL DE A FI PRIMIT ÎN CLUB.

(VA URMA)

FLUXUL MARILOR CREAȚII

XXV

Marele arc DE LA MAREA NEAGRĂ

Reportaj de AL. DINU IFRIM

Marele arc maritim constănțean e o realitate acum: constructorii au închis în interiorul corzilor de piatră ale digurilor o arie largă din apele neliniștitului Pontus Euxinus, potrivită să țină în palmele fluide nave dintre cele mai grele.

Poarta lăsată deschisă, undeva în larg, le așteaptă.

M-am oprit o clipă lîngă vechiul far, de unde linia turnată în piatră, și care trasează limitele noului port, se aruncă în mare ca un arc.

TINEREȚEA BĂTRÎNULUI MARINAR

L-am cunoscut mai întîi la Căpitănia Portului. Cu cîțiva ani în urmă. Ceva mi-a atras atenția

Brațe puternice de oțel — o dominantă a portului nostru maritim.

de la început. Ținuta. Bine legat, înalt. Uniforma bleumarin cu nasturi strălucitori, încrustați cu ancore de aur, îi dădea o notă în plus de demnitate. Șapca o ținea însă școlărește, cu cozorocul pe sprînceană. De sub șapcă, părul izbucnea albit, aspru.

— Nici un vas nu pleacă din port fără știrea mea, mi-a spus. Eu leg și dezleg parîmele.

Camera în care lucra reflecta aceeași atenție pentru aspectul îngrijit. Ceruse să se zugrăvească proaspăt, iar la ferestre pusese perdele frumoase, călcate de el acasă. Pe perete, un ceas cu acele încărcate de fosfor, înnegrite de vreme — și nu numai de vreme. Scafandrii l-au scos din mare, de la un vas abandonat. El l-a șters, l-a reglat și... mergea perfect! Dedesubt, un bilețel scris cu mîna: «Nu are voie să umble nimeni la ceas». Oamenii din echipa lui, de la legări-nave, știau că «nea Ștefan» se îngrijește ca ceasul să meargă cu precizie și-și potriveau cronometrele după el.

Am stat mult de vorbă cu bătrînul marinar. Despre lucrările de amploare din port, despre vremuri de demult.

Nu împlinise cincisprezece ani cînd a intrat în port, ca docher. Acum, genunchiul îi scîrțîia. O fractură veche de pe vremea cînd spinarea îi era «macara». Muncă din noapte în noapte — nici un fel de protecție. I-a căzut un butoi pe genunchi. S-au rupt frînghiile...

Acum, mașini dintre cele mai moderne deservesc portul, încarcă și descarcă navele.

Observînd că mă uit cu atenție în jur, în cameră, la el, bătrînul și-a întors hazliu privirea, zicînd:

— Întinerește portul și parcă întineresc și eu o dată cu el...

Acum pe nea Ilie Ștefan nu l-am mai întîlnit în port. A ieșit la pensie. L-am întîlnit în schimb pe meșterii cioplitori care dăltuiesc în piatră de bazalt, bucată cu bucată, farul cel mare. Ridicat pe temelii solide, dincolo de poartă, în larg, îi va întîmpina pe marinari la o distanță de peste 20 km cu lumina alb-portocalie proiectată din oglinzile sale enorme.

TEMERARII ADÎNCURILOR

Arcul digurilor, ca un zid, peste care pot circula în voie autocamioane grele, și-a încheiat ascensiunea în mare, iar unul din brațe se aruncă și mai departe în larg, acolo unde se va înălța marele far ce-și va scăpăra luminile deasupra Mării Negre. Șase milioane de tone de piatră, un munte întreg, aruncate timp de 999 de zile în deschizătura lor, în apele sălbatice, s-au închegat într-o operă gigantică, cea a constructorilor, înscriindu-se în scara valorilor durabile, precum covorul cu mozaic sau zeița Fortuna (scoase la lumină de sub zidurile vechiului Tomis), la picioarele căreia străjuiește Pontos, zeul Mării Negre, purtînd pe cap coroană de marmură.

Bătălia continuă la cheiurile de acostare, în construcție, pe alt front, al scafandrilor.

O navă special echipată.

— Coborîm?

— Coborîm, face semn scafandrul-șef, Ion Sîrbu.

Ene Paul Florian și Onel Gheorghe, scafandri, se lasă unul cîte unul pe scara fixată de ambarcațiunea specială. Se lasă cu mișcări greoaie, încet, abia mișcînd picioarele. Afară, în aer, încălțămintea scafandrilor cîntărește peste douăzeci de kilograme. Bocancii au talpă de plumb. Ca să-l tragă pe scafandru în jos, să-l țină în picioare. Altfel, l-ar purta apele după voia lor. Și totuși, în apă, aproape că nu le mai simte greutatea.

Tălpile bocancilor sparg sticla verzuie a apei și scafandrii coboară în adînc. Deasupra capetelor, ascunse în casca ovală ca de cosmonaut, plăcile de cristal ale valurilor se închid la loc, lăsînd să se strecoare prin ele o lumină difuză.

Scafandrii se îndepărtează de scară, în apa cuprinsă de tot mai multă liniște. Jos, sub picioare, e întuneric. Lămpile electrice, agățate de piept, spintecă apa cu fîșii albe de lumină.

— E aer destul? răsună o întrebare în aparatul din cască. O voce venită de pe ambarcațiunea de la suprafață, pe cablu, o dată cu aerul proaspăt, venit tot de acolo, pe un cordon care duce la cască.

— Da, e destul. Să se apropie macaraua plutitoare.

De deasupra, de la suprafață, cubul de piatră de o sută de tone, legat fedeleș în cabluri de oțel, sparge apa cu vuiet.

— Mai jos, mai jos! se aud vocile scafandrilor coborîți la peste 14 m adîncime.

Scafandrii, în luptă cu forța apelor, împing cubul cît stînca lîngă altele la fel, pregătind cheiurilor puternică temelie, înaintînd metru cu metru în mare, așa cum au făcut și la coloana de peste 5 kilometri a marelui arc.

O adevărată bătălie navală, în care marea, cît îi ea de... mare, n-are încotro — trebuie să se declare învinsă!

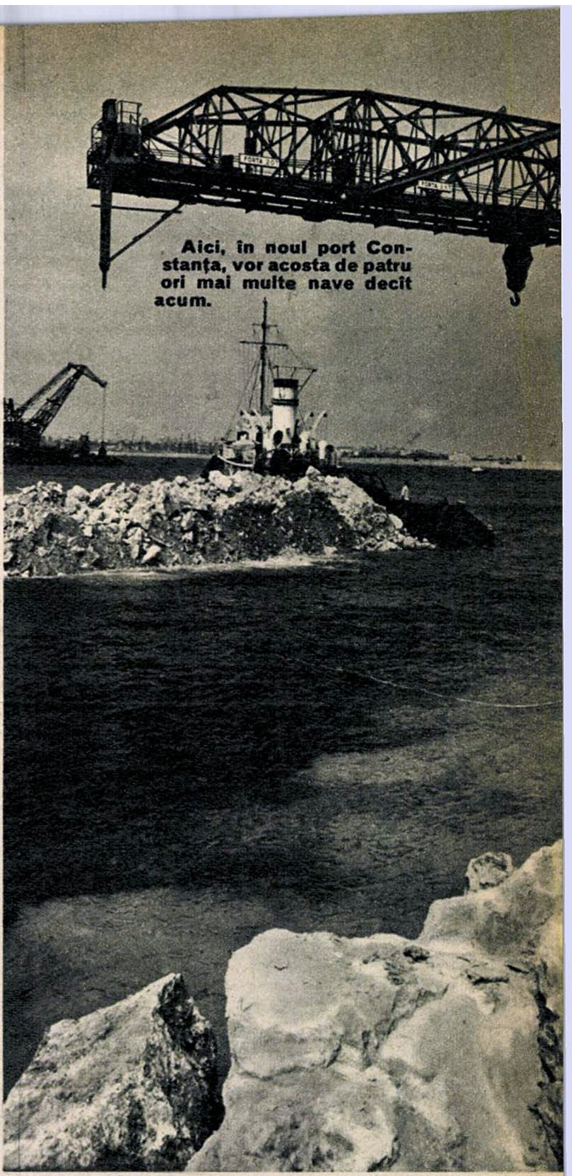

Aici, în noul port Constanța, vor acosta de patru ori mai multe nave decît acum.

Cubul de piatră de o sută de tone este coborît în adînc.

Liviu Neguț, comandant de cursă lungă (cel care și-a pus semnătura pe jurnalul de bord ce consemna prima călătorie, de aproape 50 000 kilometri în jurul lumii, a unei nave cu tricolorul românesc la catarg) întors dintr-o nouă călătorie, spunea: «Cînd am sosit, am găsit portul nou, mai precis conturat în mare... Lipsim de la săvîrșirea multor lucruri de care ne bucurăm mai tîrziu. Dar ne mîngîiem cu gîndul că oriunde ne-am afla, punem și noi peste furtuni, peste ape, o părticică din sufletul nostru la săvîrșirea lor. Și distanțele nu mai au puterea de a mîhni»...

Aceste distanțe devin tot mai... apropiate. Poarta maritimă a României stă larg deschisă spre continente, schimburilor de valori materiale și spirituale: cincizeci și două de nave străbat acum mările și oceanele purtînd tricolorul românesc pe cel mai înalt catarg!

Cartea de vizită a acestor scafandri: mii de ore de lucru sub apă.

ITINERAR CHILIAN SPRE VALPARAISO

de EUGEN POP

În cercul de vrajă al Anzilor

Cu mașina, drumul de la Santiago la Valparaiso se face în două-trei ore. Așa ni s-a spus de la Santiago, dar cînd l-am întrebat pe șoferul nostru, don Pedro, cum vine treaba cu această «marjă», largă de o oră, explicabilă doar la un drum mai lung (ori ajungem în două ore, în trei?) el și-a mijit ochii mici de tăciune, în care mocnea sînge de indian araucan și ne-a spus, așa ori într-o doară: «Păi, drumul... Știți și dumneavoastră, cum e cu drumurile».

Dar șoseaua era bună, vremea nu era nici ea capricioasă pentru a putea influența durata călătoriei, însă în drum era un sat, Curacavi, iar satul are un han. Și în hanul acesta se poate bea chicha, un vin dulce-acrișor, cu șampanizare naturală precipitată, a cărei rețetă o știu numai localnicii. Cine vrea să bea «chicha de Curacavi», zic ei, să vină la noi. Și cîți nu se opresc, în drumul acesta dintre Santiago și Valparaiso, la Curacavi... Un pahar — două, poate încă unul (greu e să rămîi la primul după ce ai gustat din faimoasa «chicha» și timpul trece... Am aflat-o din experiență personală!

Cînd sîntem din nou în mașină, surprind o umbră de zîmbet mucalit în ochii lui Pedro. (El nu băuse decît citronadă.) Îi răspund zîmbetului:

— Va să zică, dacă nu te oprești la Curacavi faci drumul în două ore, dacă te oprești — în trei...

— Eso si que es verdad (Ăsta-i adevărul).

Uităm, însă, repede și de timp, și de Curacavi, pentru că intrăm în cercul de vrajă al Anzilor.

Șoseaua străbate pantele line ale Cordilierilor de coastă, purtîndu-ne pe marginile unor văi de o frumusețe subjugătoare, cu zeci de nuanțe ale verdelui care s-a scurs parcă în aceste adîncuri de pe culmile golașe, de pe stîncile tot mai pleșuve care ne ațin drumul pe măsură ce urcăm. Apoi coborîm și ne e gîndul la un nou urcuș — în zare se profilează un lanț al Anzilor pierdut în fumul alb al norilor — și deodată, în fața noastră apare imensitatea albastră a Pacificului.

Așadar am ieșit la ocean. Priveam valurile care se spărgeau de țărm istovite parcă de cine știe ce încrîncenare, undeva pe întinsele ape. Și mă gîndeam că unduirile acelorași ape le-o fi contemplat și căpitanul spaniol Juan de Saavedra, pe care conchistadorul teritoriilor chiliene, Diego de Almagro, îl trimisese peste Anzi pentru a ieși în întîmpinarea celor trei vase care executau, tot din ordinul lui Almagro, o incursiune de-a lungul țărmului, pentru a cerceta posibilitățile unei noi expediții care s-o continue pe cea din Peru.

Și dacă imaginației îi vine în ajutor și cronicarul acestei expediții, poți socoti cît timp a trecut de la începuturile lui septembrie 1536, cînd căpitanul Saavedra, sosind în golful pe țărmurile căruia poposim noi acum, i-a dat numele de Valparaiso (Valea Paradisului). Frumusețea acestor meleaguri i-a evocat satul Castilia la Nueva unde se născuse, de care își amintea — notează tot cronicarul — ca de Valea Paradisului. Un singur vas îl aștepta pe Saavedra în golf, dar el avea să inaugureze un nou loc de întîlnire al vapoarelor care colindau oceanele lumii. Iar cabanele pe care le-au înjghebat oștenii lui Saavedra pot fi considerate, într-un fel, pietrele de temelie ale orașului Valparaiso — cel mai mare port de pe țărmul sud-american al Pacificului.

Portul și „los vientos del norte“

Dar unde-i orașul?

Înzestrat cu o capacitate de observație, care i s-a dezvoltat, probabil în contactul cu turiștii străini pe care-i aduce deseori aici, don Pedro intuiește, poate, ușoara noastră dezamăgire, căci ne roagă să «întoarcem spatele» oceanului ca să avem ochi și pentru Valparaiso. Și într-adevăr, trebuie să stai cu spatele la Pacific ca să poți cuprinde panorama cu totul ieșită din comun a portului. Prin ce anume ieșită din comun? Prin așezarea sa și, mai ales, prin modalitățile de circulație în oraș.

Partea veche a orașului unde locuiesc și acum cei mai mulți din cetățenii lui, se întinde pe mai multe coline (cerros). Ceea ce n-ar fi chiar așa de șocant, pentru că multe localități portuare au cartiere situate pe coline. Între asemenea coline de obicei sînt străzi, drumuri asfaltate care leagă cartierele respective. Dar dacă cineva de pe Cerro Artilleria din Valparaiso vrea să-și viziteze un prieten care locuiește, să zicem, pe Cerro Cordillera din același Valparaiso, nu va lua nici autobuzul, nici automobilul, nici tramvaiul — de care nici pomeneală prin aceste părți ci, funicularul! Stai la coadă pentru bilet la o stație a funicularului și el te transportă, nu mai încet ca autobuzul sau tramvaiul pe culmea colinei (a cartierului deci) unde vrei să ajungi. Dar, dacă ești cumva la poalele unei coline,și vrei să ajungi de acolo la o casă situată pe culmea unui Cerro? Străzi nu sînt și atunci recurgi la un alt mijloc ingenios al transportului urban, inovație a unui localnic: ascensoarele (los ascensores). Sînt niște cabine metalice care, acționate de un sistem de roți dințate, urcă pe cerros și coboară de pe culmi ca niște uriașe jucării mecanice, făcute parcă anume să amuze turistul. Îi amuză, firește, căci pe los cerros, fără aceste «jucării» nu te poți urca.

Acesta-i vechiul Valparaiso, căruia — am impresia — înadins i-au fost lăsate asemenea atribute ale unicității pentru ca — în contrast cu cartierele moderne de construcție relativ recentă și foarte recentă — să constituie niște memento mori de un fel cu totul deosebit.

În cartierele noi din Valparaiso circulăm, însă, cu mașina. Aici, aproape de țărm, orașul e altul. Cu zvelte palacios din beton și sticlă, unde se întocmesc si se parafează actele de transport ale mărfurilor care se încarcă și se descarcă în acest port; cu mici restaurante cu firme și fără firme unde se pun la cale afaceri mari și nu întotdeauna curate, cu officinos de cambio (birouri de schimb), unde poți auzi, dacă vrei, mai toate graiurile pămîntului; cu clădiri administrative de un alb ireal, unde, se pot primi tot felul de alte date.

Istoria portului Valparaiso este jalonată de o serie de eforturi admirabile pentru creșterea rolului acestui oraș în activitatea economică a țării.

— Dar cu pirații cum a fost? — îl întreb pe don Pedro. Întrebarea — o bruscă țîșnire din amintirile stratificate ale lecturilor din copilărie — mi-a dat ghes încă de cînd am zărit primul catarg care se profila pe tăriile lăsate pe ape.

— Toți întreabă de pirați. Toți turiștii vor să știe unde a tras la țărm corsarul acela englez, Francis Drake, care a prădat portul în 1578.

— Și unde anume a tras la țărm?

— Ce, parcă se mai știe?

Don Pedro ridică din umeri. Totuși ne satisface într-un fel interesul pentru debarcările piraterești:

— După Drake au venit alți pirați, în fața cărora localnicii erau fără apărare. Pe la sfîrșitul veacului al 16-lea s-a construit primul fort de apărare.

Don Pedro și-a oprit mașina în fața stadionului de pe una din plajele portului. Aici, pe Playa Ancha — ne explică el — pe locul acesta a fost durat primul fort, El Fuerte de San Antonio, iar cînd corsarul olandez Van Noort a intrat în golful Valparaiso, localnicii erau pregătiți de apărare. Apoi au fost ridicate fortărețe pe cerros, unele din ele dovedindu-se utile nu atît în perioada raidurilor piraterești, cît — mai ales — în timpul războiului pentru independența națională.

Și facem din nou apel la cronici. La 2 mai 1813, în golful Valparaiso a avut loc prima bătălie navală a acestui război. Din inițiativa lui Bernardo O'Higgins, conducător al răscoalei împotriva stăpînirii colonialiste, se înființează o flotă a armatei de eliberare. Așa s-a născut «Escuadra Libertadora» care a repurtat strălucite victorii asupra vaselor de război spaniole, contribuind și la cucerirea independenței pentru Peru.

A fost un gînd al lui Bernardo O'Higgins ca, după război, flota să-și schimbe misiunea, «să-și dovedească forța prin victorii pe harta comerțu-

EXCURSIE PE GLOB

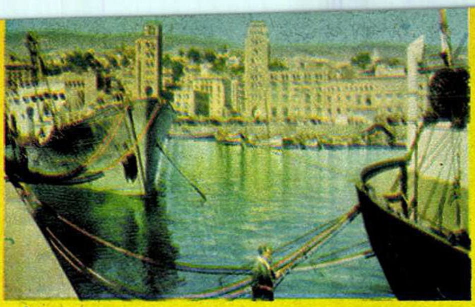
1

2

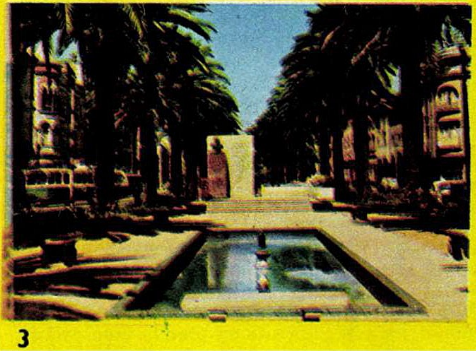
3

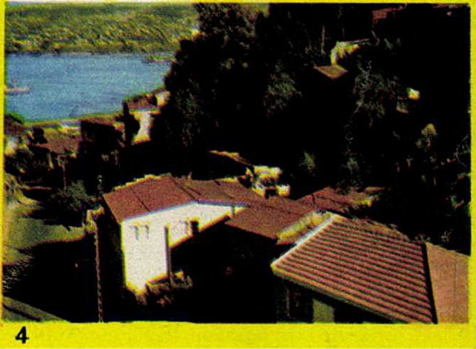
4

lui». Totuși, pînă în cel de-al doilea deceniu al secolului nostru, relativ puține vase ancorau în golful Valparaiso; din cauza «turbatelor vijelii ale nordului» (los vientos del norte), care se dezlănțuie în mai și, timp de aproape trei luni, fac adevărate ravagii. Făceau — mă corectează un ofițer de marină cu care am intrat în vorbă despre «vientos del norte». Din 1924, cînd au fost terminate lucrările portuare, cheiurile noi, digurile de protecție, Valparaiso poate înfrunta și cele mai năprasnice furtuni.

Legendele

Sîntem pe chei cu don Pedro și urmărim descărcarea unui vapor cu ciment. Transportul este în parte mecanizat, dar e nevoie și de forță brută pentru efectuarea lui. Erau printre hamalii din port unii care mînuiau, ca într-o joacă, sacii cu ciment. L-am urmărit pe unul, un fel de Tarzan cu pantaloni bufanți verzi, care a ridicat cu o singură mînă un astfel de sac, purtîndu-l apoi pe un umăr fără să se-ndoaie, cît de cît, de spate.

Asta-i spectacolul portului — ne spune don Pedro. În fiecare sezon se nimerește unu-doi ca cel care a apucat sacul cu mîna. Li se duce vestea și vin fete și băieți, să-i admire. Muncind, în același timp ei joacă și un rol. Rolul unui om puternic, mîine-poimîine aclamat poate la lupte greco-romane. Pentru că — trebuie să știți — aici în port vin și antrenori, și oameni cu parale care țin cluburi... Dar pe cel care apucă sacul cu o mînă, seara poate, ai să-l întîlnești și la un local din port, oferindu-se, cu stimulul unui pariu, să doboare pe oricine la pămînt în mai puțin de 30 de secunde. Cîteodată așa se nasc performanțele...

Valparaiso deține multe asemenea recorduri dintre care unele par de domeniul legendelor. Cultul forței fizice a dat aură de mit și unor întîmplări reale, care au intrat în cronicile despre «los fortachos» din port. Cîteva asemenea manifestări ale unor forțe de Hercule sînt notate de scriitorul chilian Oreste Plath în «Epopeya del roto chileno». Oamenii își amintesc, scrie Plath, de Juan Jose Carrera care reușea să înalțe deasupra capului o căruță în plin mers, apucînd-o de spițele roților. Tot scriitorul citat pomenește de un Sfarmă-Piatră, un anume «El Mula», a cărui putere era cu adevărat gigantică. Dar o probă, totuși peste puterile lui, i-a adus moartea. Lucrînd la o carieră de silitră, «El Mula» se postase aproape de locul unde se pusese explozibil pentru a «prinde» în brațe unul din bulgării de stîncă. Dar stînca desprinsă de explozibil era prea mare și l-a îngropat sub ea pe «El Mula».

I-a supraviețuit, însă, numele!

...Seara, în drum spre Santiago, ne-am oprit din nou la Curacavi. Am băut iar cîteva pahare de chicha, iar noaptea l-am visat pe Francis Drake fugărit, în Playa Ancha, de «Tarzan», cel cu pantalonii verzi...

1. Iată un instantaneu din marea poartă spre Oceanul Pacific.
2. Pasajul Los Torpederas.
3. Pe străzile din cartierele noi, palmierii ne întîmpină pretutindeni.
4. Case ale lucrătorilor portuari.
5. Ca să poți face o vizită pe Cerro Artilleria, trebuie să iei neapărat... ascensorul.

5

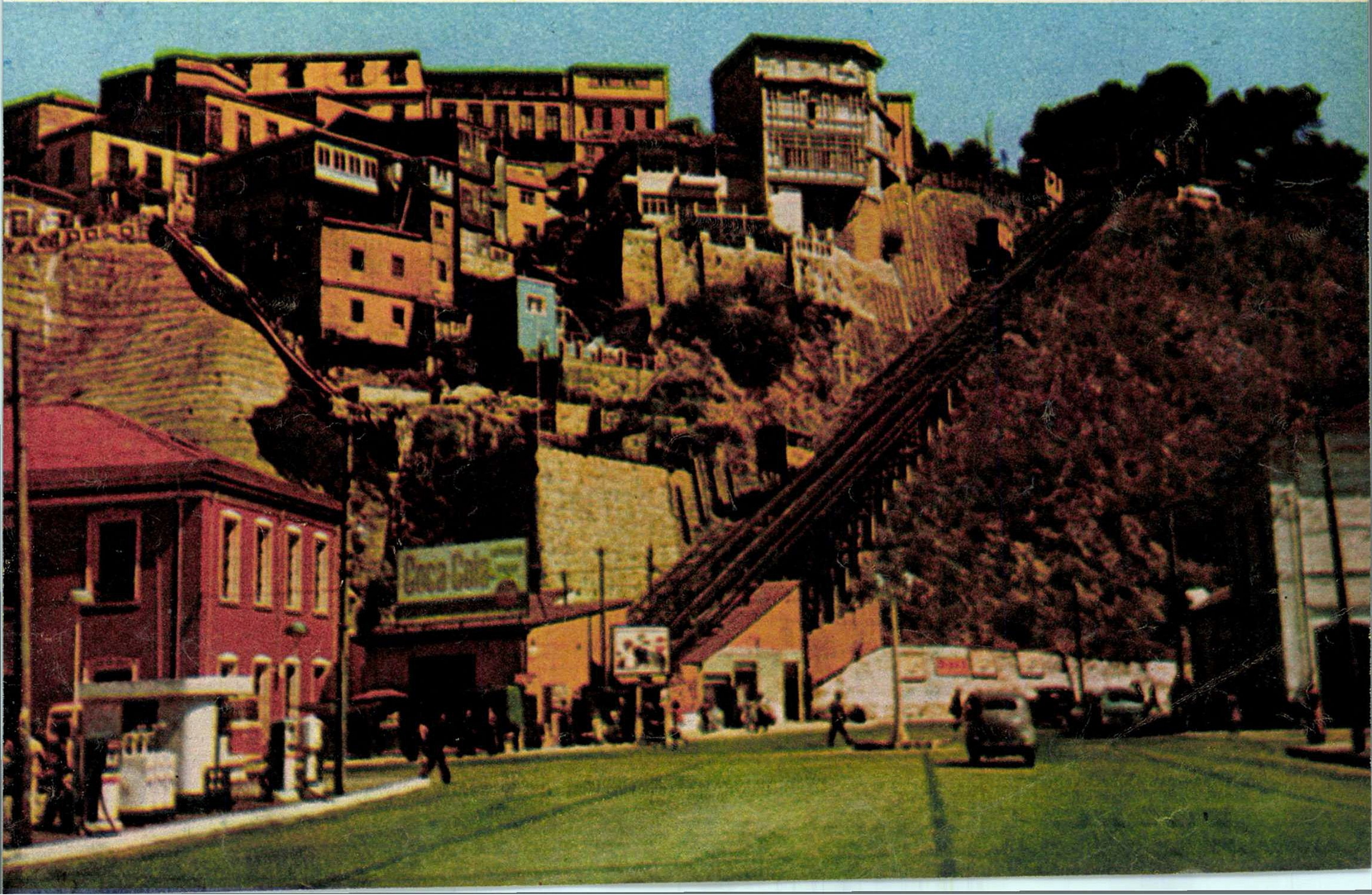

VECINA CARTE

de Acad. MIHAI BENIUC

Cartea este cel mai bun vecin al omului. Nu te stînjenește niciodată, te cheamă la ea, te duci s-o vizitezi ori o iei cu tine la drum, subsuoară, înghesuită printre lucruri în valiză sau aproape de tot, în buzunar. Nu se supără dacă o închizi exact la fila ei cea mai frumoasă și e gata iarăși oricînd să se deschidă unde dorești și să-ți repete a doua, a treia oară, de cîte ori vrei tu ceea ce-ți place. La orice oră din zi ori din noapte poți s-o iei din raftul unde stă cu colegele ei liniștite. N-o deranjezi niciodată. Dar cînd o iei în mîini, ea pune între tine și lucruri o graniță și-ți deschide porțile lumii. Pentru a-ți arăta minunile ei, nu-ți cere nimic, decît s-o citești. Dar ceea ce-ți arată e așa de ispititor și de captivant, încît uiți de toate dimprejur. Iar ceea ce-ți spune e atît de departe uneori în timp și în spațiu! Dar aceste depărtări cartea ți le apropie de suflet și ți le dăruie în imagini vii, în personalități puternice, demne de admirat în sentimente zguduitoare și în idei mari. Nu ți le bagă pe gît, singur te lasă să le descoperi și dacă n-ai înțeles, o iei de la început.

Sînt cărți pe care le deschizi odată, apoi le închizi pentru totdeauna. Sînt și cărți pe care-ți pare rău că le-ai deschis. Dar nu acestea sînt bunele vecine spirituale, ci cărțile care te cheamă îndărăt, odată, de două ori și mereu, unele toată viața. Acestea sînt cărțile adevărate, cărțile de căpătîi, pe care le știi de-a rostul și totuși te mai duci la ele ca la niște buni prieteni.

Acuma mă gîndesc la cărțile de literatură, poezie, proză, teatru. Mă gîndesc la acele cărți care mi-au rămas aproape încă din tinerețe, la cîteva din cele de care nu mă despart niciodată, chiar dacă reluîndu-le îmi fură din timp. Căci cu anii trebuie să fii tot mai zgîrcit cu timpul tău, să-l gospodărești cu multă cumpătare.

De la vîrsta de 13 ani, am umblat multă vreme, în plimbări pe malul Mureșului, în clasă, la liceul din Arad, ori prin codrii de pe Crișul Alb, vara, la părinți, cu o ediție de buzunar o poeziilor lui Eminescu. E poetul tinereții, al iubirii, al dragostei de natură, al cugetării și destinului uman, în țara sa și între ai săi. Te ia din adolescență cu el, nu te părăsește la maturitate și îl simți parcă mai aproape, lîngă tine, la bătrînețe.

N-aș putea să spun de cîte ori în viață am recitit «Amintirile din copilărie» ale lui Creangă, deși le știu pe dinafară. Dar parcă aroma unui strugure ori a unei băuturi răcoritoare n-o știi? Și tocmai de aceea revii, pentru gustul lor rar, nu pur și simplu pentru foame ori sete. Umorul lui Creangă te cheamă mereu și mereu, și tot astfel te cheamă sarcasmul lui Caragiale, expresia lui concisă, stilul clasic și forța de a crea personaje cum nu se găsește decît la cei mai mari scriitori universali. Cațavencu, Farfuridi, Coana Zoițica, Pristanda, Conu Zaharia, Cetățeanul turmentat. Dandanache și atîția alții din piese și schițe sînt figuri cu mai bine conturată identitate decît cetățenii vii cu care ne întîlnim și pe care nu o dată îi asemănăm cu tipurile lui Caragiale.

De cîte ori nu revin la eroii lui Cervantes, la înduioșătorul Don Quijotte, care se bate cu morile de vînt, și la șiretul Sancho Panca cu simplitatea și naivitatea omului de rînd.

În adolescență am citit întîia oară «Faust» al lui Goethe în traducere românească. Această lectură m-a determinat să învăț temeinic limba germană, iar astăzi de cîte ori plec în vreo călătorie iau cu mine de obicei această capodoperă a literaturii mondiale.

Fiecare vers al ei e aproape un proverb și fiecare scenă îți deschide o poartă spirituală. Tot așa cum Hamlet al lui Shakespeare te pune în fața dramaticei existențe umane și a destinului.

Nu cred că cineva poate să nu rămînă cutremurat cînd citește «Război și pace» sau «Ana Karenina» de Tolstoi ori cînd citește «Suflete moarte» sau «Revizorul» de Gogol, cutremurat de soarta omenească atît individuală cît și colectivă și, adeseori, cutremurat de rîs.

La liceu am învățat «Iliada» și «Odiseea» de Homer, apoi «Eneida» de Virgiliu. Pe atunci mi se părea că prea ne «pisează» mult cu clasicii. Dar astăzi, fie că-mi revine în minte un vers latin ori un mit elen, fie că recitesc moartea lui Hector sau tragedia Didonei, nu pot să nu-mi zic ce bine făcea profesorul nostru îndemnîndu-ne să studiem cîntec de cîntec și să rezumăm aceste manuale ale culturii spirituale ce prezentau culmi abia egalate după aceea. Gîndindu-te la acea lume, îți vine să rostești ca Ion Creangă: «Stau cîteodată și-mi aduc aminte, ce vremi și ce oameni...»

Cărțile și autorii citiți în tinerețe, dintre care am amintit numai cîțiva și la care ar mai trebui să adaug printre cei de neuitat pe Heine, Pușkin, Petőfi, Edgar Poë, Racine, Molière, Eschil, Sofocle, și dintre care n-aș vrea să uit pe Maiakovski, Esenin ori pe Ostrovski, autorul minunatei opere «Cum s-a călit oțelul», nici pe marele creator de povești și cîntece, însuși poporul român, m-au îndemnat, ca în afară de română să învăț un număr de limbi, ca să mă pot apropia de textele originale. Dar m-am ales cu mai mult decît atîta, cu o lume bogată în personaje ce-mi slujesc ca puncte de referință și de comparație cu lumea reală, pe lîngă încîntarea ce i-o dă fiecăruia dintre noi însăși gîndirea artistică, atît de vie, de colorată și plină de rezonanță.

Cred că fără toată această cultură literară, achiziționată în tinerețe, mi-aș simți sufletul ca o cameră rece și cu pereții goi.

Nimic nu-ți înnobilează și nu-ți mobilează sufletul așa cum o face cartea. Și e o mobilă spirituală ce nu o rod cariile, nici nu se învechește. Și ocupă așa de puțin loc și totuși e așa de variată și de extinsă. Și e mereu cu tine, la îndemîna ta. E o mobilă ce nu ți-o poate lua nimeni și cu bucuriile ei poți oricînd împărtăși și pe alții. Și e în vecinătatea ta intimă, de ea nu te desparte decît un pas, e la o lungime de braț, în raft...

SUB CELE TREI CULORI-COPIII

de VICTOR TULBURE

În leagănele visurilor line
Copiii își deschid, în zori, privirea,
Albastră ca a zărilor senine,
Ca slava țării și nemărginirea.

Pe cer se-aprinde soarele mai tare
Și creștetul de aur li-l mîngîie.
De aur cum sînt razele solare,
De aur cum sînt spicele de grîie.

Obrazul li se face ca bujorul,
Ca merele din ramurile grele,
Ca flacăra pe care-o dă cuptorul,
Ca purpura ce arde în drapele!

Sub cele trei culori ca primăvara
Își văd copiii țara îndrăgită.
Și-n ochii lor curați se uită țara
Și-și vede viitorul, fericită!

* * *

VIS

SIMONA KRIKORIAN
cl. a VIII-a,
București

În ochii mei
dansează o pădure.
O pădure mică,
simplă și luminoasă,
în care ierburile
cresc înalte.

Strîngeți pumnii pentru mine

o povestire de
OCTAV PANCU-IAȘI

— Dragi tovarăși, situația e albastră, mă mir că vă mai vine să rîdeți. Ieri un deștept a pus sare în compotul celei mai frumoase fete din Vaslui, azi nu se știe cine a uns clanțele cu marmeladă. Ce-i aici, tabără sau circ? Vă rog să vă potoliți, sînteți băieți mari, ar trebui să vă gîndiți un pic!

Și spunînd acestea, comandantul unității ieși din dormitorul nostru. Adică, cele de mai sus sînt rezumatul meu la cele spuse de el, un rezumat exact în *esență*, înțelegeți, limbajul îmi aparține în întregime. Comandantul e profesor de limba română, vă dați seama că a citit cîteva biblioteci, probabil că nici prin somn n-ar spune: «situație albastră» și celelalte pe care eu mi le permit, pentru că-mi face plăcere să cred că e cine știe ce de capul meu. Bineînțeles, el n-a zis nici «cea mai frumoasă fată din Vaslui», sînt tot cuvintele mele, vasluianca e slabă ca o scobitoare și cînd duce paharul la gură, ridică degetul cel mic în sus, «frumoasă» am făcut-o eu, de șmecher ce sînt, zău, de-ar trece o dată timpul să mă fac și eu om serios, numai de prostii mă țin, toată ziua o fac pe nebunul.

Dar să lăsăm autocritica, la mine se vede că nu ajută.

Ei bine, deșteptul care a pus sare în compotul vasluiencei și cel care a mînjit clanța (nu clanțele; e totuși o diferență) cu marmelada sînt una și aceeasi persoană, adică eu, n-aș mai fi. Am vrut să-i distrez pe băieți, grozav îmi place cînd o fac pe bufonul, și acum nu știu unde să mă mai ascund, m-aș duce în pădure și n-aș mai ieși pînă la primăvară.

— Lasă, spune Manole, trece și asta, se uită.

— Trece pe naiba, răspund, cum o să treacă, abia a început.

— Fii serios, spune frate-su geamăn, Călin, comandantul e om cumsecade.

— Este, răspunde, *el* este, dar acuma e vorba de mine.

— Ai aerul că-ți pare rău, spune matematicianul, nu știu cum îl cheamă, are un nume de împărat roman, mi se pare că Octavian sau Cezar, în fine, ceva pe aici.

— Chiar îmi pare rău, răspund, ar trebui să fac ceva și nu știu ce.

— Lasă-te de glume, spune matematicianul-împărat, hai să ne culcăm, o să visezi că ești un îngeraș și mîine o să-ți treacă.

— Nici nu mă gîndesc să mă culc, răspund, noaptea dorm buștean și mîine mă scol tot un nătărău.

— Bine, fă ce vrei, dar lasă-ne pe noi să dormim.

— Noapte bună, le strig, și ies pe coridor.

Lumina e aprinsă pe coridor. Mă plimb o vreme cu mîinile în buzunare, mă uit la fotografiile înrămate, una e de la Bicaz, alta de pe Valea Oltului, a treia înfățișează o cabană mică în vîrful unor munți înzăpeziți, e o poză foarte nu știu cum, de cîte ori o privesc, mă ia cu frig.

Ies pe alee, fac la stînga, ajung la vila fetelor. Încă nu s-au culcat, abia a sunat gornistul stingerea, le aud cum rîd și vorbesc tare. Nu prea am curaj să le bat în geam, astea sînt în stare să arunce în mine cu toate pernele, dar trebuie să am curaj, n-au decît să arunce și cu scaune. Bat. Iese una, Corina, o fată foarte simpatică.

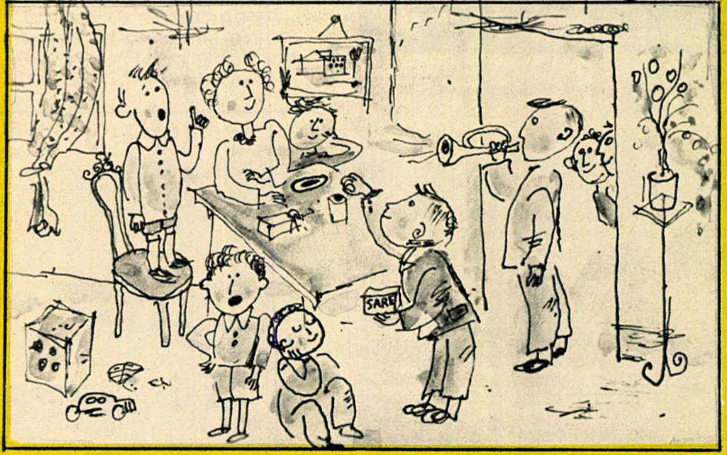

— Ce poftești? mă întreabă.

— Cheam-o pe vasluiancă, o rog.

— Pe care din ele, că-s două?

Eram să-i spun că pe cea care, cînd duce paharul la gură, ridică degetul mic în sus.

— Cea înaltă.

— Amîndouă sînt înalte.

— Atunci cheamă-le pe amîndouă.

Nu trece mult și apar vasluiencele la fereastră.

— Cu tine, îi spun uneia dintre ele, n-am treabă, scuză-mă că te-am deranjat.

Ea mă face necioplit și se retrage. Rămîne numai cea căreia i-am deșertat solnița în compot.

— Am venit să-ți spun că eu ți-am pus sare în compot.

— Mulțumesc pentru informație.

— Și-am mai venit să te rog să mă ierți.

— Ești un...

Nu spune ce sînt. Îi răspund:

— Sînt tot ce vrei, dar iartă-mă.

— Mai bine du-te și te culcă.

— Nu pot. Mi se întîmplă ceva nemaipomenit.

— Ce?

— Habar n-am. Cred că vreau să mă fac băiat de treabă.

— Era și timpul.

— Crede-mă, e o chestie foarte serioasă. Mi se întîmplă ceva nemaipomenit? Mă ierți?

— Mă mai gîndesc și-ți spun mîine.

— Mi-ai face un mare serviciu dacă m-ai ierta acum.

— Bine, du-te.

— N-o să te mai necăjesc, îți promit.

— Am auzit, du-te.

— Noapte bună. Adică...

— Ce mai vrei?

— Lasă... Noapte bună.

Voiam să-i mai spun să nu mai ridice degetul mic cînd duce paharul la gură, dar mi-am dat seama că nu era momentul.

Plec spre vila comandanților. Îi găsesc în fața ușii stînd în fotoliile de paie și fumînd. Cineva tocmai spune că nu crede în farfuriile zburătoare. Altul îi răspunde că el crede. Și eu cred, dar acuma părerea mea nu face doi bani. Dau bună seara și-l rog pe tovarășul Adamescu să vină puțin cu mine.

— S-a întîmplat ceva? sare el.

— S-a întîmplat.

— Ce? întreabă tovarășa de muzică.

— Nu vă speriați, răspund, e ceva care s-a întîmplat azi dimineață.

O iau înainte și tovarășul Adamescu vine după mine. Aș merge așa pînă la capătul pămîntului, dar mă opresc deodată și spun:

— Eu am pus sarea în compot și tot eu am uns clanța cu marmeladă.

— Foarte urît, mă întrerupe el.

— Dacă era frumos, nu veneam, să spun. Vreau să vă cer scuze.

— Asta mai merge, spune el. Dar cum de ți-a venit?

— Cred că era timpul, spun.

— Și eu cred, spune el.

— Eu nu prea obișnuiam să-mi cer scuze, mai spun. Acum mi se întîmplă ceva nemaipomenit. Mă întreb însă dacă mîine n-am s-o iau de la început.

— M-ar bucura să n-o iei.

— Dar dacă o iau?

— Ce să-ți spun? Numai de tine depinde.

— Bine, spun, vă mulțumesc că m-ați ascultat.

— Ești grozav de protocolar, rîde el.

Ne spunem noapte bună și plec.

Băieții s-au culcat. Mă dezbrac pe întuneric, îmi pun pijamaua și mă sui în pat. Totul e ca mîine să n-o iau de la început, îmi spun. Ar fi păcat. Ar fi păcat, așa, *în general*, dar și pentru că, poate, vasluianca și comandantul se gîndesc acum la mine, le-a plăcut chestia cu scuzele, și-au zis că viața e frumoasă, că oamenii au obraz. Ar fi păcat să credă asta numai o noapte. Și totul depinde numai de mine. Strîngeți pumnii pentru mine, băieti!

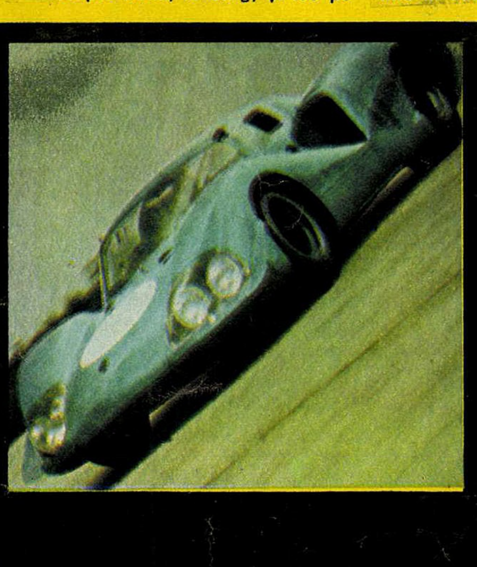

- *Oricare dintre voi, indiferent de vîrstă, poate obține un CART!* **Cum?** *Urmărind...*

SALONUL AUTOMOBILISTIC «CUTEZĂTORII»

- **Cu toții la start!**
- *Pilot de raliu? Da, cu condiția să participi la...*

SALONUL AUTOMOBILISTIC «CUTEZĂTORII»

Prezintă profesorul Parbriz

Amănunte în numărul viitor

CLUBUL LOGICIENILOR

O NOUĂ PROBLEMĂ PROPUSĂ SPRE REZOLVARE PENTRU VACANȚĂ ÎN CADRUL CONCURSULUI CU PREMII «CLUBUL LOGICIENILOR» DE PROF. UNIVERSITAR EDMOND NICOLAU. REAMINTIM CONCURENȚILOR SĂ SPECIFICE PE PLIC PENTRU «CLUBUL LOGICIENILOR» (15).

EXCURSIA

Am plecat odată într-o excursie eu, Victor, tatăl meu, Nelu și unchiul meu Anton. După noi s-a luat și Rex — cîinele nostru. La un moment dat trebuia să trecem o apă, dar barca pe care o aveam la dispoziție — o mică ambarcațiune sportivă — nu putea lua o încărcătură mai mare de 70 de kg. Pe dată, am început să socotim. Tata și cu unchiul Anton au cîte 70 de kg; eu și Nelu cîte 35. Iar Rex, după ultimele determinări are 15 kg. În cîte traversări dus-întors am ajuns cu toții pe malul opus?

Iată răspunsul la problema nr. 13 publicată la Clubul logicienilor din nr. 20 a.c. **Anton avea mașina neagră.** *Și acum primii cinci cîștigători: AILENEI D. ANIȘOARA, cl. a V-a A, Școala generală Dîmăcheni, com. Corlăteni, jud. Botoșani; LIVIU MĂNESCU, cl. a IV-a A, Școala generală nr. 2, Tr. Severin, jud. Mehedinți; CARNICIU STERE, cl. a VII-a, Școala generală nr. 2, Slobozia, jud. Ialomița; PETRU MITREA, cl. a VIII-a, Școala generală Hoisești, jud. Neamț; ȘTEFAN DONDON, Vișeul de Sus, jud. Maramureș.*

Fel de fel

- *În Marsilia a intrat în funcțiune pentru prima oară în lume, un funicular subacvatic, echipat cu 20 de cabine de dimensiuni reduse, din material plastic transparent. În fiecare cabină încap 2 persoane. Cabinele se deplasează pe cablu sub apă la o adîncime de 10 metri. Lungimea căii este de 450 m.*

* * *

- *În unele din insulele Indoneziei, sportul favorit al locuitorilor îl constituie cursele de... bivoli! Ele sînt organizate nu numai pe stadioane, ci și în piețele orașelor. La întreceri participă pînă la 30 de perechi de bivoli. Fiecare pereche trage o talpă de lemn, asemănătoare tălpilor de sanie. Pe această talpă stă «jocheul» care, cu mîna liberă, mînă bivolii. În practicarea acestui sport se cere multă îndemînare și prezență de spirit.*

* * *

- *În centrul unui sat din Iugoslavia, Doni-Kapun, crește un ulm care are venerabila vîrstă de 400 de ani. El este denumit «copacul sculptor», deoarece pe trunchiul său de-a lungul anilor s-au săpat forme ciudate asemănătoare unor sculpturi. Locuitorii satului țin foarte mult la bătrînul ulm și îl îngrijesc cu dragoste.*

* * *

- *Savanții prevăd pentru anul 2000 mari transformări în alimentația oamenilor. Vor apare o serie de produse extrase din vegetația aflată pe fundul oceanelor. Tot oceanul va fi acela care va oferi produse pentru industria anului 2000, ca de pildă, magneziu, nichel, cobalt, fier, molibden, petrol și alte minereuri. Acestea vor fi exploatate cu ajutorul unor utilaje și mașini miniere speciale și vor fi cu mult mai ieftine.*

* * *

COPII MINUNE

- **PASCAL** a formulat și a demonstrat mai mult de 30 de teoreme din geometria euclidiană, înainte ca să fi deschis vreodată un manual de geometrie. La 15 ani el a publicat peste o sută de teoreme noi.
- Părintele ciberneticii, **NORBERT WIENER**, a început să se intereseze de știință încă la vîrsta de 5 ani. La 9 ani el învăța în aceeași clasă cu tineri de 18 ani. La 12 ani, a intrat la colegiu, iar la 14 ani i s-a acordat un «titlu științific».
- Fizicianul englez **THOMAS YOUNG** a învățat să citească la vîrsta de 2 ani. La 6 ani cunoaște geometria, la 14 ani stăpînea limbile franceză, italiană, ebraică, persană și arabă. La 22 de ani Young a terminat facultatea de medicină.
- **RICHARD STRAUSS** începe să studieze pianul la 4 ani, iar la 6 ani dă la iveală primele încercări de compoziție.
- **ENESCU** la 5 ani improvizează lucrări pentru vioară și pian («Păunul român»), iar la 5 ani și jumătate compune un vals.
- **MOZART** cîntă la clavecin o oră întreagă în sala oglinzilor din Shönbrun, în prezența Mariei Tereza, la vîrsta de 6 ani. Tot atunci compune prima sonată. La 11 ani termină opera «La finita semplice».

MARINĂREASCĂ

(criptografie: 1-2, 5,2,2,3,2,7,7,)

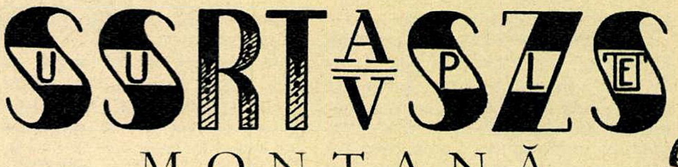
S U S U R T A V S P Z L S E

MONTANĂ

(criptografie: 2,5,2,1,6,4,2,5,)

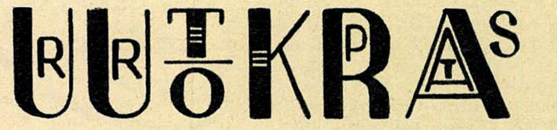
U R U R T O K P R A T S

CASETA CU ADRESE

CONSTANȚA CRIȘAN, Str. Rakoți nr. 8, Cluj — ilustrate.

MARIA GUȚĂ, Bucșani, jud. Dîmbovița — corespondență fotografii actori.

ROMEO BUT, com. Sălard, Str. Tudor Vladimirescu nr. 715, jud. Bihor — sport, cosmos, muzică.

ANCA-DOINA VOICU, Str. Intr. Frasinului nr. 3, Sectorul 7, București — corespondență.

Cuvinte ascunse

Se dau următoarele cuvinte: **ARCUȘ, POȘTA, NĂSUC, UMBRĂ, SAMUR, PLACĂ.**

Formați din fiecare o anagramă (amestecul literelor) încît inițialele cuvintelor aflate să dea numele unui mare poet român.

În vacanță... despre vedete

Cu o melodie, vedeta de muzică ușoară pătrunde în viața noastră de toate zilele, ne urmărește, se impune și apoi, nu se știe precis de ce, vrem dintr-o dată să aflăm totul despre ea: cum își croiește hainele? ce flori preferă? ce anotimp sau culori îi sînt pe plac? Viața vedetei îți pare un miracol, fiindcă ea este în permanență înconjurată de admiratori, ziariști, reporteri de radio și televiziune. O viață cu adevărat „de invidiat", înconjurată de o aureolă de lumini sclipitoare.

Și totuși preocupările vedetei de muzică ușoară nu sînt totdeauna «ușoare».

La Festivalul de la Brașov, Udo Jürgens făcea cîteva mărturisiri:

— Ca să cînt muzică ușoară, am urmat o Academie de specialitate și prin muncă perseverentă, aproape fără odihnă mi-am realizat un stil propriu.

— Nu vi se pare că tinerilor le place exagerat de mult muzica ușoară?

— Nu, de loc, fiindcă muzica ușoară (cea bună, firește) nu este numai ritm, ci și idee. N-ați observat cît de repede dispar melodiile proaste?

— Ce vă doriți cel mai mult acum?

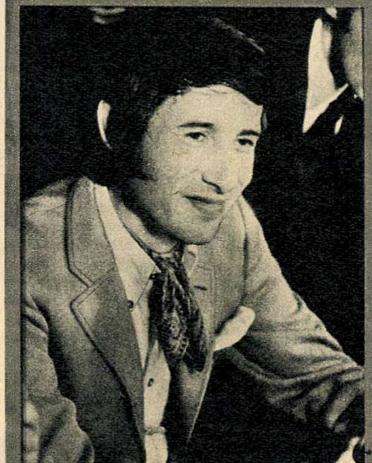

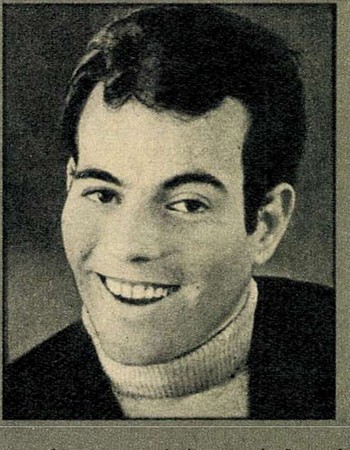

— Să cînt o melodie populară românească și să ofer «Cutezătorilor» un autograf pe muzică.

Iulio Iglesias a cîntat la Brașov, în concurs și publicul l-a înconjurat cu multă simpatie. Iulio este ceea ce se cheamă un băiat frumos, o siluetă zveltă, ochi luminoși și un surîs sincer care te cucerește.

— Nu mă socotesc încă un cîntăreț de muzică ușoară, ne-a spus el. Abia mi-am terminat studiile în drept și fiindcă-mi place să învăț, m-am pregătit cu toată seriozitatea. În ceasurile libere joc fotbal și nu uit niciodată că am făcut parte din echipa de juniori «Real Madrid». Din copilărie am învățat să-mi educ voința și de aceea nu mă las pradă dorințelor de viață superficială.

Margareta noastră și-a cucerit pe drept cuvînt o largă audiență printre spectatorii de toate vîrstele. Ea nu este numai o tînără cu ochi de păpușă, ci un artist care muncește multe ceasuri pe zi. Într-o vizită la redacția noastră ne-a mărturisit:

— Ca să reușesc să-mi sincronizez vocea cu mișcările de dans fac exerciții care nu sînt de loc simple. De pildă, urc de mai multe ori, repede, o scară, cîntînd, sau merg pe bicicletă kilometri întregi; pedalez și cînt. Știți oare ce efort cere asta?

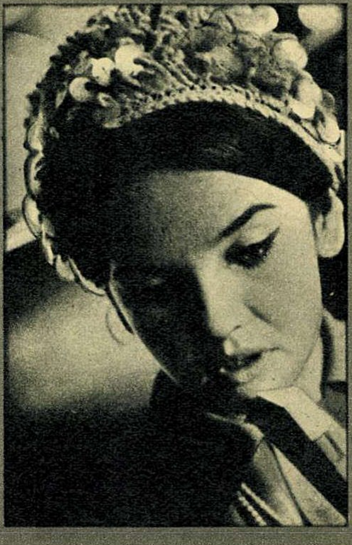

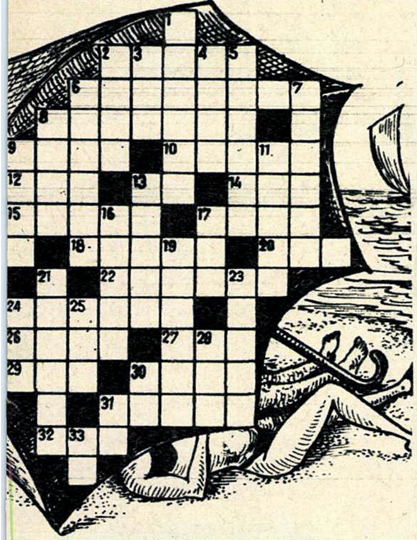
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

PE LITORAL

ORIZONTAL: 2) Responsabilul cu... plaja! 6) Vechea cetate Callatis, azi perlă din şiragul Mării Negre; 8) Casa excursioniştilor la mare sau munte (pl.) — sau Castele... pe nisip! sau Adăpostul din... rucsacul turistului —; 9) O vară... şi-ncă-o vară! 10) Poftim! 11) Mirare; 12) Diviziuni geologice; 13) Cale! 14) Măcieş; 15) Prietene nedespărţite; 17) Loc cu izvoare de apă şi vegetaţie bogată în deşert (pl.); 18) Face faima Techirghiolului; 20) Din preajma mării poartă numele de ghiol; 22) Un diamant între perlele litoralului românesc; 24) Nelipsite de la ştranduri; 26) Pătul (reg.) sau Schele (reg.); 27) Nu te simţi bine cînd... ia apă, la scăldat; 29) «... de mare», numele unei specii de foci care trăiesc în Oceanul Pacific, Antarctic şi marile Arhipelagului Malaez; 30) Unul dintre cele mai moderne hoteluri din Mamaia cu 368 camere; 31) «Plajă la...», tablou de N. Grigorescu sau Marea cea Mare; 32) Sine-gua-non-ul curei la mare; **VERTICAL:** 1) Ape de obicei sărate, la malul unei mări; 2) În apa mării; 3) Organizatorul cel mai căutat al excursiilor la mare sau la munte; 4) Încet-încet... să nu transpiri! 5) Nume masculin; 6) Hotel pe litoral 7) Plajă între Mamaia şi Eforie-Nord; 8) Tratament cu... băi; 9) Apă bună de băut, dar şi de... baie sau un suc... apreciat; 11) Localitate la sud de Eforie ornamentată cu un far; 13) Lac la ţărmul mării; 14) Soarele vechilor egipteni sau Cură! 16) Alt hotel din Mamaia cu faţada spre lacul Siut-ghiol; 17) Orăşel în S.U.A. 19) Purtare bună; 21) Promenadă pe litoral; 23) Conducătorul argonauţilor care a plecat cu corabia «Argo» pe Marea Neagră pentru a răpi lîna de aur din California (mit.); 24) «...-de mare», alt nume dat peştişorului hipocamp; 25) Atracţia mării sau De mare sau de soare; 28) Diminutiv feminin; 30) Un lac... secat! sau Un loc... gol! 31) Primul... cuvînt; 33) Salutare în vînt.

MIHAI PĂTRASCU

UMOR

Fără cuvinte

V. CRĂIŢĂ MÎNDRĂ

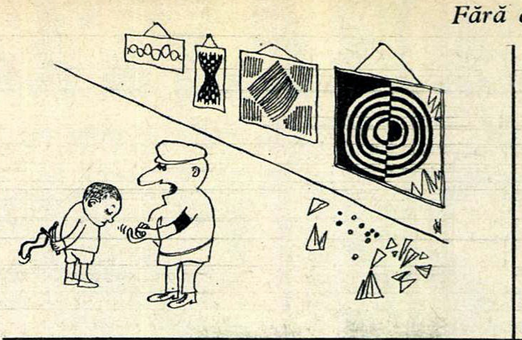

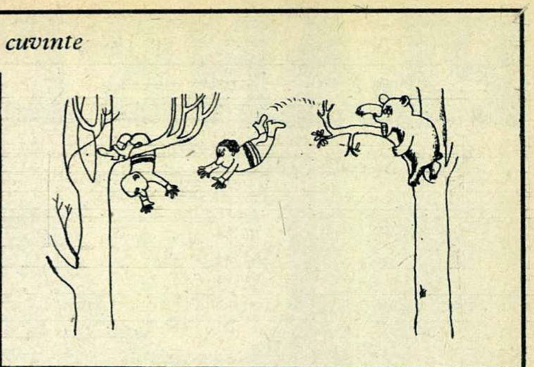

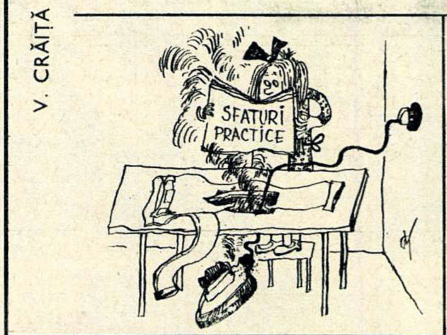
SFATURI PRACTICE

POMPILIU DUMITRESCU

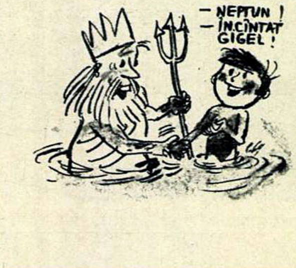
— NEPTUN !
— ÎNCÎNTAT GIGEL !

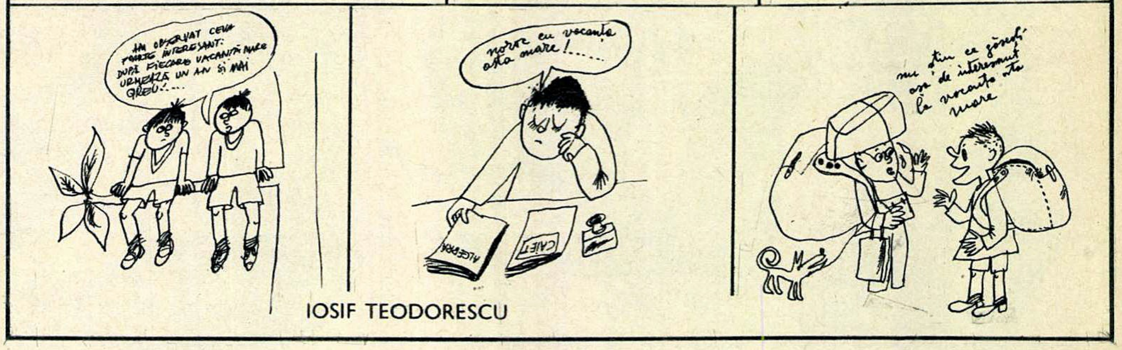
AM OBSERVAT CEVA FOARTE INTERESANT: DUPĂ FIECARE VACANŢĂ MARE URMEAZĂ UN AN ŞI MAI GREU!....
noroc cu vacanţa asta mare!......
ALGEBRA
CAIET
nu ştiu ce găseşti aşa de interesant la vacanţa asta mare

IOSIF TEODORESCU

„EX-TERRA '69"

Concursul televiziunii

TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ + CONCURSUL DE CONSTRUCŢII PENTRU COPII SI TINERET + TEMA A DOUA + SUBMARIN PENTRU CERCETAREA ŞTIINŢIFICĂ A OCEANELOR

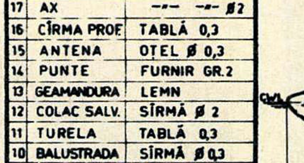
PLUMB 340 gr.
6
330
15
6. LEST

Nr	PIESA	MATERIAL
22	CÎRMA	TABLĂ 0,3
21	ELICE	TABLĂ 0,3
20	MĂRGICĂ	STICLĂ/METAL
19	LAGĂR	TABLĂ 0,3
18	AX ELICE	SÎRMĂ OŢEL Ø 1
17	AX	—»— —»— Ø 2
16	CÎRMA PROF.	TABLĂ 0,3
15	ANTENA	OŢEL Ø 0,3
14	PUNTE	FURNIR GR. 2
13	GEAMANDURA	LEMN
12	COLAC SALV.	SÎRMĂ Ø 2
11	TURELA	TABLĂ 0,3
10	BALUSTRADA	SÎRMĂ Ø 0,3
9	PERISCOP	—»— Ø 1
8	CONTRAGR.	PLUMB
7	TUN HARPON	SÎRMĂ Ø 2
6	LEST	PLUMB
5	CORP	TEI 35×50×600
4	PLATFORMĂ	LEMN
3	MOTOR	CAUCIUC SEC. 1×5
2	CÎRLIG	CUI Ø 3
1	PINTEN	SÎRMĂ Ø 2

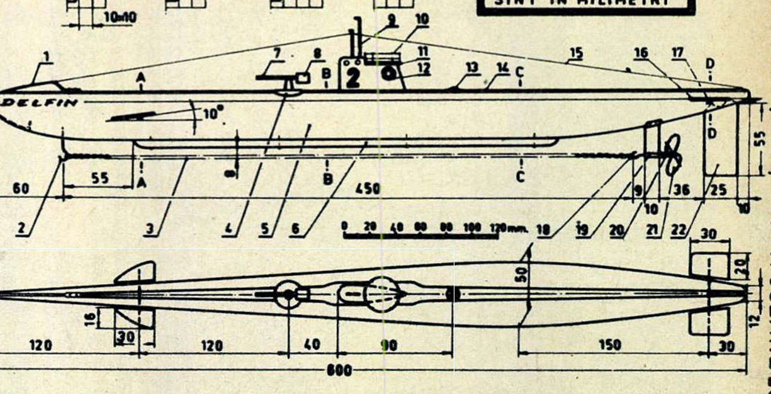
10
22
ANSAMBLUL MOTOR-LAGĂR-ELICE
ϕ30
10
CONSTRUCŢIA ELICII
A-A
B-B
C-C
D-D
2
35
LINIA DE PLUTIRE (CWL)
10×10
CWL
DELFIN
10°
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
A
B
C
D
60
55
8
450
36
25
10
55
0 20 40 60 80 100 120 mm.
30
20
12
50
16
30
6
120
120
40
90
150
30
600

TOATE DIMENSIUNILE SINT ÎN MILIMETRI

SUBMARINUL «DELFIN» CU MOTOR DIN PATRU FIRE DE CAUCIUC +

PLANETA RĂPITĂ

Scenariu: HORIA ARAMĂ

11

Desene: POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

PĂMÎNTUL ESTE VIZITAT DE SOLI EXTRATEREȘTRI CARE AFIRMĂ CĂ AU FOST PRIMII OCUPANȚI AI PLANETEI NOASTRE. PĂMÎNTENII SURPRIND PREGATIRILE LOR DE A MUTA PĂMÎNTUL ÎN ALT SISTEM SOLAR. OPOZIȚIA LOR E ZADARNICĂ. UN VEHICUL SUBTERAN ESTE ÎNDREPTAT CĂTRE POLUL SUD, UNDE TRIMIȘII DIN ASTRE CONSTRUIESC INSTALAȚIA CE TREBUIE SĂ MUTE PĂMÎNTUL PE O NOUĂ ORBITĂ.

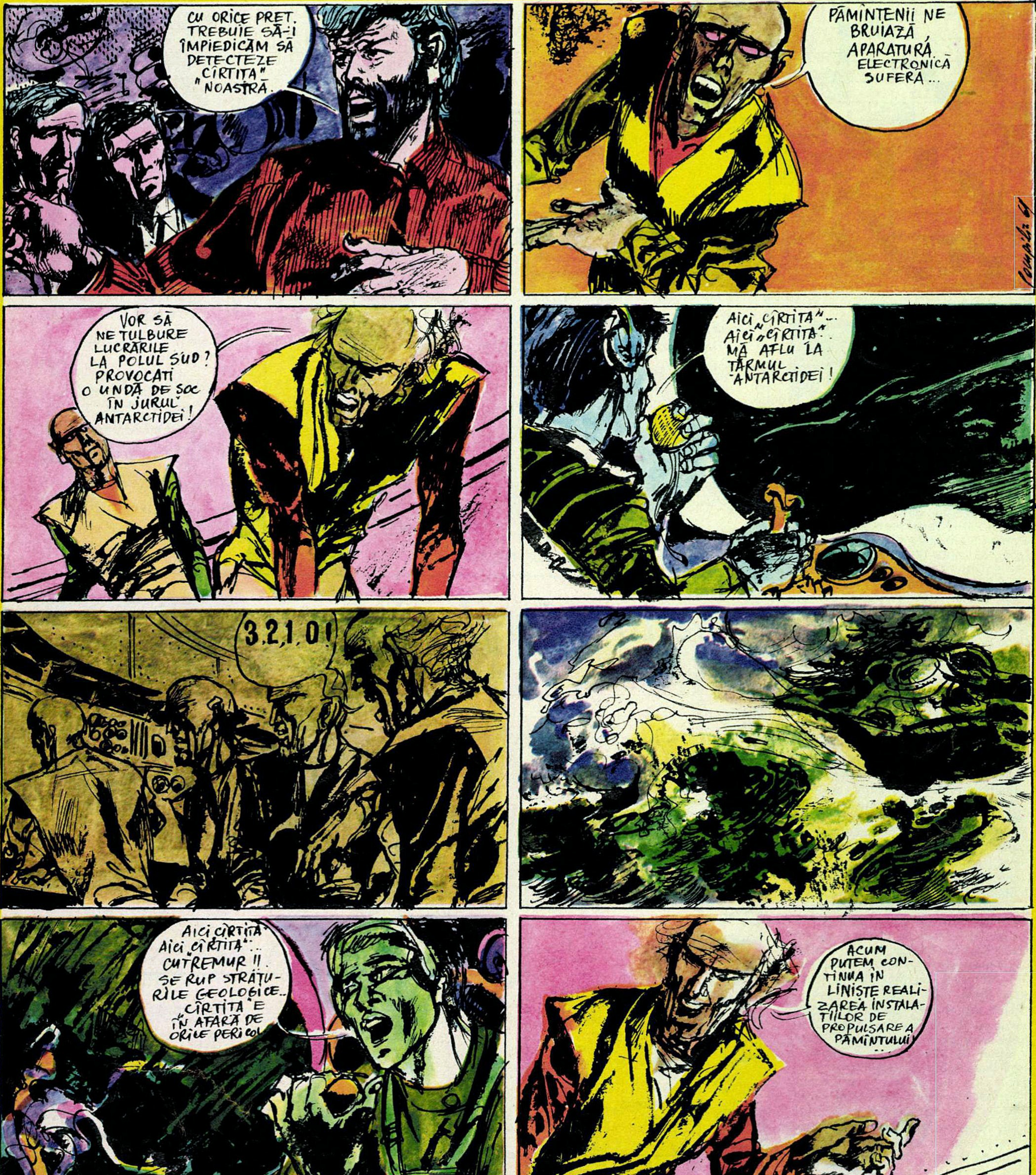
CU ORICE PREȚ, TREBUIE SĂ-I ÎMPIEDICĂM SĂ DETECTEZE „CÎRTIȚA" NOASTRĂ.
PĂMÎNTENII NE BRUIAZĂ, APARATURĂ ELECTRONICĂ SUFERĂ...
VOR SĂ NE TULBURE LUCRĂRILE LA POLUL SUD? PROVOCAȚI O UNDĂ DE ȘOC ÎN JURUL ANTARCTIDEI!
AICI „CÎRTIȚA"... AICI „CÎRTIȚA". MĂ AFLU LA ȚĂRMUL ANTARCTIDEI!
3,2,1,0!
AICI CÎRTIȚA AICI „CÎRTIȚA"... CUTREMUR!! SE RUP STRĂTURILE GEOLOGICE... CÎRTIȚA E ÎN AFARĂ DE ORICE PERICOL
ACUM PUTEM CONTINUA ÎN LINIȘTE REALIZAREA INSTALAȚIILOR DE PROPULSARE A PĂMÎNTULUI!
VA URMA

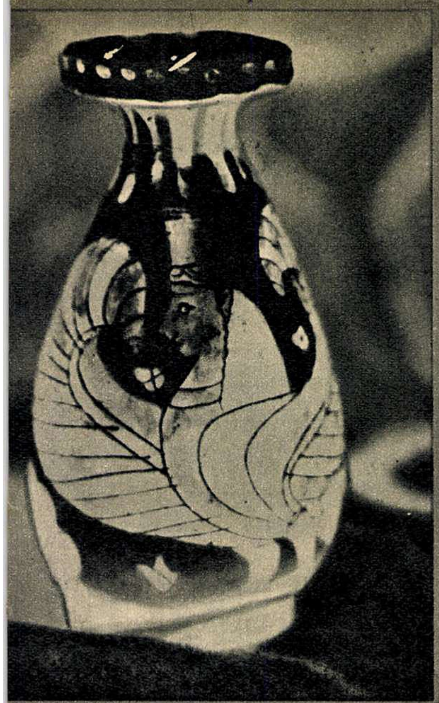

AMFO-RA SABINĂ

SERIAL DE AVENTURĂ ȘI DETECTIVISM

de POP SIMION

26. Calendarul cu cinci brațe

Balerina Nitache-Nitouche n-a dansat singură; în ultima clipă (cortina se ridica deja) a dat buzna în scenă Amazoana-neagră; Nitache-Nitouche care arborase pînă atunci un rece zîmbet scenic, se face neagră de furie și întreabă ca o leoaică:

— Unde ai fost, nebuno?! Gata să ratăm apariția.

La o nouă volută cu înșurubare (fără arabesc), Saab, luîndu-și atitudinea înțepenită, de profil de efigie, îi răspunde în aceeași manieră:

— Hoo! Pupăză. Ce știi tu? Joo e în dublu exemplar.

— Ce spui, dragă!?

— Da, parcă-i făcut cu indigo.

Pe vorba «indigo» dansul modern se rupe brusc și, după o sugestie de tarantella pe poante, balerinele atacă finalul din «Răpirea sabinelor», joc mai liric, cu transparențe și pauze de respirație (de-a lungul căruia fetele speră că vor comenta mai lejer dubla existență a lui Joo). «Dacă minte, o trag de ciuf!» își zice zbânțuita de Nitache-Nitouche, amenințînd-o cu o privire rea pe Saab. «Dacă nu mă crede, o jumulesc», promite, la rîndu-i Amazoana-neagră.

Dim își face socotelile financiare (cu un ochi e la bani, cu altul la Leone) și, la un semn al marelui detectiv, iese din local. Ia cu sine clește, ciocan, șperaclu, stiletul de campanie și, în trei-cinci minute se află în dosul edificiului muzeal, apoi în balconul lui Joo, pătrunde și îl scoate din captivitate, cu interogativul:

— Ce-i cu tine, omule?!

— M-au imobilizat, zice Joo, surprins și el.

— S-a plănuit pentru astă seară o drăcie la care pare-se că nu trebuia să fiu de față. Eram de prisos. Asta-i.

— Nu înțeleg, mărturisește Dim.

— Ehe, poveste lungă. Cînd o afli, te doare capul.

Revenim la ringul de dans; în zona lui circulară nu pătrunde nimeni. Bărbatul cu mustața în furculiță stă la locul său, neclintit, sub scara de lemn ce urcă spiralat; fumează o țigară de foi și nu-și ia mîna de pe sforile de rulat perdeaua. Îl vizitează din cînd în cînd bodegarul care-i oferă (pentru a cîta oară?) foc. Pe scenă se produce acum Mircea Omul-de-Fier, care își arată forța musculară. Cele două fete cochete redevenite tiroleze cu coșuleț, au coborît în sală, diademă și șorț roz-bombon în formă de fluture. «Chichiri-michiri!», îi șoptește Leone Sabinei și mica balerină, fără a-l privi sau a da de înțeles că o interesează vecinătatea falsului ospătar, își face de lucru, oferă cuiva un buchet, angajează o conversație pasageră, timp destul să recepteze ordinul marelui detectiv, rezumabil astfel: să vadă ce-i cu sforile alea de perdea, încotro duc, cine și ce mișcă prin ele.

Sforile duc în podul hanului, află urgent Amazoana-neagră pătrunzînd pîș-pîș, de-a bușilea, pe sub acoperișul țuguiat. Mai află că sforile sînt rulate pe un scripete și revin în local prin alt orificiu al tavanului, susținînd (cine să fi bănuit?) candelabrul cu cinci brațe. Amazoana coboară, neagră de funingine și colb, să descrie sinistra situație pînă nu-i tîrziu.

— Mersi, am ghicit-o din prima secundă, îi spune Leone flegmatic, fără s-o onoreze cel puțin cu o privire.

«Îngîmfatule! Faci pe grozavul. Asta e!» — îl ceartă Saab pe detectiv; scoate chiar limba în urma lui, ca să rămînă botoasă și foarte înciudată, cu distincție rigidă, de efigie veche, dislocată parcă din monedele ce o închipuie pe regina din Saaba. Falsul chelner n-o băgă în seamă, umblă prin local ca un hopa-mitică, ocolind cu artă de balerin rondoul perfect rotund al ringului de dans, cum făcuse de altfel toată seara, chiar înainte de a fi recepționat biletul salvator a lui Voștinar. «Dar dacă el știe. Știe totul. Înseamnă că nu face pe grozavul. Înseamnă că nu-i îngîmfat. Bravo lui. Îl felicit».

Dio Mio trebuie să se producă. Cu ce? Drăciile scamatorului o să placă oricum, chiar dacă sînt vechi și străvechi, chiar dacă au bărbi. Primul număr e cu sticla și șoarecele; cine să-l urmărească?! Clienții urmăresc totuși, mai ales că șarlatania se bizuie, de astă dată, pe aportul tehnicii: pe durata scamatoriei în culise se derulează o bandă de magnetofon, răspîndind în sală un torent de chițcăieli, mieuneli, țopăituri grațioase, mărunte alergări și dezlănțuite zbenguieli care dau culoare iuțelii de mînă a maestrului. Dar ce se întîmplă? Ce-i cu banda sonoră? Au dispărut torentul de chițcăieli și zgomotele sugestive; mîinile lui Dio Mio se mișcă în gol, pe o liniște formidabilă. După surpriză, urmează rîsetele (întîi reținute, apoi cu toată gura, în cascadă) ale spectatorilor foarte amuzați de mica defecțiune tehnică. Dio Mio, surprins și el, se încurcă, nu are agerime de mînă, amestecă șoricei cu confetii, iepurașii cu ferăstrăul și cu țigările aprinse, încît iese o curată harababură tocmai cînd banda își reia mersul — dar cum? — cu totul altcum decît te-ai fi așteptat; urmează o sminteală de nedescris, curg în sală vorbe ciudate, fără legătură cu ceea ce se întîmplă pe scenă (ori tocmai cu prea multă legătură). Asistența, sătulă de amuzament, ascultă cu încordare cuvintele: «Ciorba se împute, fraților! Să spălăm putina!», ca să urmeze un rîs nebun, adevărat vacarm, gata să se surpe hanul, să ia foc pereții, să se facă țăndări sticlele în rafturile tejghelei.

— Uf, crăpăm! se vaită oamenii sau:

— Îl auziși? E vorba lui Voștinar; dat naibii! spun alții la auzul benzii care se derulează și care nu-i alta, cititorii o știu, decît imprimarea făcută de Leone, pasager, într-o bună dimineață, să se distreze.

Dio Mio se înfierbîntă, vrea să facă pe dracu ghem, să distragă atenția sălii; ia bufnița, îi vîră în plisc mingea de ping-pong, stropește cu benzină femeia-șerpe, îi dă foc, înghite cuțite — nimic! Clienții rîd în delir, nu atît de ceea ce reușește omul cu joben, cît de lucrurile distractive care curg de pe bandă necontenit; o voce de vrăjitoare se produce de dincolo de culise: «Îți vorbește, fiule, zeița Hera...» (urmează un sfîrîit prelung, de parcă s-ar fi aprins o sută de scăpărători într-un imens pom de iarnă, ca să continuie apoi vocea vrăjitoarei: «O mare primejdie te paște în Pompeiul acesta...»

— Am ghicit! Destul. E Bubulina, femeia-focă. E muierea hangiului. Hei, scamatorule, oprește! Treci la altceva.

Așa vociferează unu, doi, apoi nenumărați clienți, ca să arunce pe scenă fel de fel de lucruri, întîi nevinovate (cutii de chibrite, resturi de pîine, cîte o mănușă), apoi obiecte mai consistente, care atîrnă la cîntar (halbe, pantofi, chitare, frapiere, sticle cu borviz, bolovani de gheață). Deci, rîs cu plîns. Numerele scamatorului se suspendă. Dio Mio e nevoit să sară pe geam, cearșafurile-cortină se trag și spectacolul de voie, de nevoie se încheie în coadă de pește și în furia celor de față, care au sentimentul că sînt înșelați, duși cu vorba, că li s-au luat banii de pomană. Unul se scoală și o spune verde:

— Prea sînt ușoare ghicitorile. Nu-i așa, oameni buni?

— Așa-iiii! urlă clienții cu ațîțare.

Pe nebunia asta intră în local Dim Epsilon în persoană, însoțit de Joo nr. 2. O imensă nedumerire se instalează în salonul de petrecere.

(va urma)

Poșta redacției

Iulie – luna lui cuptor! Unde să te ascunzi de dogoarea soarelui? Parcă nicăieri nu întîlnești răcoarea dorită. Și totuși, unii au găsit-o. Unde? În minunații codri din...

...ȚARA HAȚEGULUI

...după cum ne povestesc prietenii noștrii din **Steierdorf,** județul Caraș Severin. «Am avut zile minunate de excursie! Oravița, Timișoara, Arad, Lipova, Deva, Caransebeș, Reșița sînt cîteva localități din cele patru județe pe care le-am străbătut. Ca să vedeți numai unele din frumusețile care ne-au încîntat, vă trimitem cîteva fotografii: noi, între zidurile cetății Șoimuș și... Rodica, cea mai drăguță dintre uriașii zimbri ai rezervației din Munții Hațegului.

De la Școala generală nr. 1 din Brad, ne vestește Dorina Buliga: «Pe la noi se fac pregătiri pentru minunatul festival al portului și artei populare din Țara Moților. Serbarea va fi ca în fiecare an...

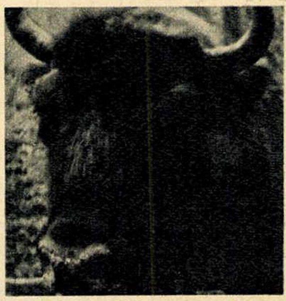

SUS PE MUNTELE GĂINA

Veniți, este un spectacol rar prin frumusețea sa! Invităm pe toți prietenii Cutezătorilor la tîrgul de pe Găina!

Atenție, invitația merită să fie luată în considerație.

«Locul nostru preferat, scriu pionierii de la Liceul din Darabani, este sub poale de codru la...

CEI PATRU STEJARI

Ne jucăm, cîntăm si mai ales ascultam cu drag pe cei mai mici coriști de la noi, pionierii clasei a III-a. Priviți-i, cît îs de inimoși!

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

16

108

Scenariul: COSTACHE ANTON   Desene: PUIU MANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

CĂPITANUL COSTEA GÎNJU, OANĂ CERB, TOMA PITICU ȘI PĂRINTELE MANOILĂ, PORNIȚI ÎN UNA DINTRE NENUMĂRATELE LUPTE DE HĂRȚUIALĂ, CAD ÎN CURSA ÎNTINSĂ CU VICLEȘUG DE UN PÎLC RĂZLEȚ DE SPAHII. DUPĂ O LUPTĂ APRIGĂ, CĂPITANUL COSTEA ȘI OANĂ CERB SE DESCOTOROSESC DE CEI CARE-I ÎMPRESURASERĂ, PREA TÎRZIU CA SĂ-I MAI POATĂ SALVA ÎNSĂ PE TOMA PITICU ȘI PĂRINTELE MANOILĂ PRINȘI CU ARCANELE.

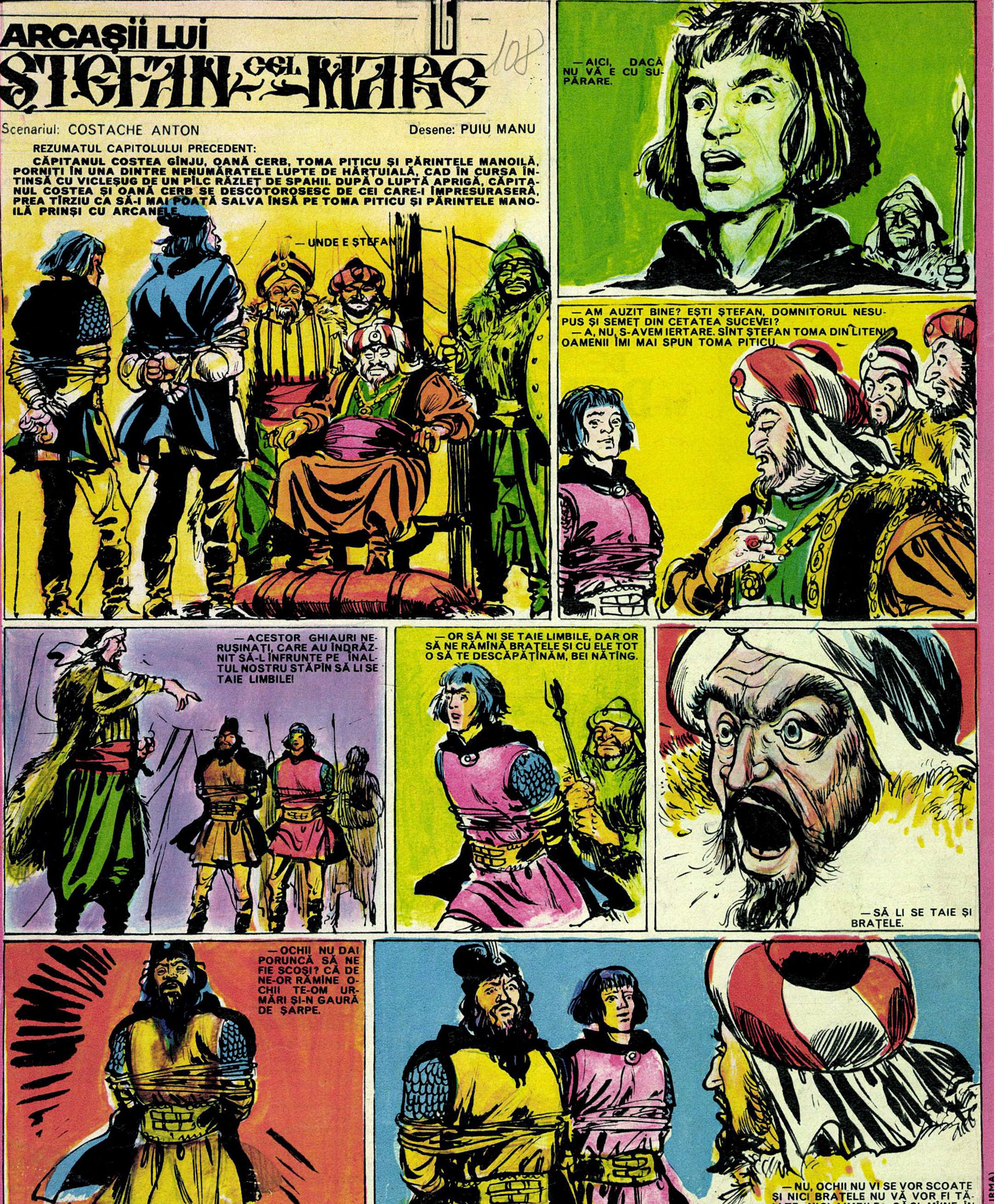
— UNDE E ȘTEFAN?
— AICI, DACĂ NU VĂ E CU SUPĂRARE.
— AM AUZIT BINE? EȘTI ȘTEFAN, DOMNITORUL NESUPUS ȘI SEMEȚ DIN CETATEA SUCEVEI?
— A, NU, S-AVEM IERTARE. SÎNT ȘTEFAN TOMA DIN LITENI. OAMENII ÎMI MAI SPUN TOMA PITICU.
— ACESTOR GHIAURI NERUȘINAȚI, CARE AU ÎNDRĂZNIT SĂ-L ÎNFRUNTE PE ÎNALTUL NOSTRU STĂPÎN SĂ LI SE TAIE LIMBILE!
— OR SĂ NI SE TAIE LIMBILE, DAR OR SĂ NE RĂMÎNĂ BRAȚELE ȘI CU ELE TOT O SĂ TE DESCĂPĂȚÎNĂM, BEI NĂTÎNG.
— SĂ LI SE TAIE ȘI BRAȚELE.
— OCHII NU DAI PORUNCĂ SĂ NE FIE SCOȘI? CĂ DE NE-OR RĂMÎNE OCHII TE-OM URMĂRI ȘI-N GAURĂ DE ȘARPE.
— NU, OCHII NU VI SE VOR SCOATE ȘI NICI BRAȚELE NU VĂ VOR FI TĂIATE. NICI LIMBILE, CĂCI MÎINE ÎN ZORI MĂ VEȚI DUCE PE DRUMUL CEL MAI SCURT LA TABĂRA LUI ȘTEFAN.

(VA URMA)

Cutezătorii 27

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033